

Joulun Valo

Hinta: 5 €

Elysanomat 6 2012, Evankelinen lähetysyhdistys - ELY ry

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Tallimestarintie 23 A 1, 02940 Espoo

p. 045 134 4634

Sähköposti: antero.rasilainen@evankeliset.net

Raili Mäkitalo,

lapsityönohjaaja / Venäjän lähetti

Pieneläntie 11, 75700 Valtimo

p. 0440 289 108

Sähköposti: raili.makitalo@evankeliset.net

Sirpa Keski-Antila, aluesihteeri

Lahdentie 152, 60800 Ilmajoki

p. 0400 974 102

Sähköposti: sirpa.keski-antila@evankeliset.net

Toimisto: Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Paula Kuhmonen, toimistosihteeri

p. 040 415 9416

Sähköposti: ely@evankeliset.net

tili: IBAN FI28 5114 0220 0343 69

Lehden toimitus:

Antero Rasilainen, Eeva Takala, Annikki Erelä,
Urpo "Upi" Vuorenoja, Maiju Vuorenoja, Hannu
Rasila

Taitto: Arkmedia Oy, Vaasa

Painopaikka: Arkmedia Oy, Vaasa

ISSN-L 1799-9731

ISSN 1799-9731 (painettu)

ISSN 1799-974X (verkkojulkaisu)

Lahjoitustili:

IBAN FI06 5114 0220 0380 63

– keräyslupa OKU 688 A

– ELYn rahankeräyslupa on voimassa koko maassa
(lukuun ottamatta Ahvenanmaata) 22.5.2013
saakka

Pekka Knuutti, puheenjohtaja

Kokkolantie 12, 43500 Karstula

Pekka Kiviranta, varapuheenjohtaja

Parolantie 9 J, 02200 Espoo

Sisällysluettelo

- s.3 Muurahaisen joulusaarna, *Antero Rasilainen*
- s. 4 Toteutuneita ennustuksia, *Maiju & Upi Vuorenoja*
- s. 5 Odotus, *Laura Pentti*
- s. 6 Mitä joulusi kuuluu? *Pekka Knuutti*
- s. 7 Työntekijöiden joulutervehdykset
- s. 8 "Nyt taivaat avautuu" – Erään
joululaulun synty, *Pekka Knuutti*
- s. 9 – 10 Joulun totta, *Pekka Kiviranta*
- s. 11 Tähtilaulu, *Heini Kataja-Kantola*
- s. 12 – 13 Joulutervehdys Sambian TEDITE-koulusta,
Nicolas Bakajika
- s. 14 Inkerin kirkon joulutervehdys,
Kristiina ja Jukka Paananen
- s. 15 Joulukeräys Karjalaan
- s. 16 – 17 Lasten sivut, *Eeva Takala*
- s. 18 – 19 Jouluevankeliumi, *Eeva Takala*
- s. 20 – 21 Pirren joulu, *Pirre Saario*
- s. 22 Joulun aaltopituus, *Jukka Norvanto*,
Medialähetys Sanansaattajat
- s. 23 Pyhän perheen elämää, *Maiju&Upi Vuorenoja*
- s. 24 Juhlaa jokaiseen päivään, *Esa Eerola*
- s. 25 Makea joulukertomus, *Eeva Takala*
- s. 26 – 27 Nyt seisahdun mä seimelles, *Kyllikki Tiensuu*
- s. 28 – 32 Lapsuuteni joulu, *Elina Pataila*
- s. 33 Yhteistyökumppanimme toivottavat hyvää joulua!
- s. 34 Menipä ihanasti pipariksi, *Maiju Vuorenoja*
- s. 35 ELYn 5-vuotisjuhla, vuosikokous ja seminaari

Kansikuvassa Vaasan kirkon alttaritaulu, Paimenten kumarrus, Albert Edelfelt, 1894.

Jyväskylän yliopiston apulaisprofessori Heikki Hanka ku-
vailee Vaasan kirkon alttaritaulua: "Marian herkäät kasvot
ja lapsi hänen sylissään ovat valaistuna. Lapsen ja äidin
kontakti on hyvin lempeä. Enkelihahmot yllä, edessä pol-
vistuneina jyrkeviä kansanmiehiä, paimenia. Tallin heinät
luovat pehmeää tunnelmaa Albert Edelfeltin alttaritau-
luun, jossa on jotain hyvin suomalaista.

Edelfeltin alttaritaulu Vaasan kirkossa on yksi noin kuu-
destakymmenestä joulun aiheisiin liittyvistä alttaritauluis-
ta Suomessa. Niiden lisäksi on jouluaiheisia lasimaalauk-
sia sekä vanhoja puuveistoksia, jotka esittävät Madonnan
ja lasta.

Edelfeltin maalausta pidetään jouluaiheisten alttaritaulu-
jemme ykkösenä. Siinä ei ole mitään liikaa, vain olen-
nainen. Eläimetkin on jätetty pois. Koko maalauksesta
henkii syvä levollisuus. Vaasan kirkko voi olla syystä ylpeä
alttaritaulustaan.

Joulupiirin aiheet ovat Hangan mukaan symbolisesti
keskeisiä. Ne vetoavat yhteisöllisiin tunteisiin, vahvistavat
kodin lämpöä ja tapojen merkitystä. Jouluaiheet olivatkin
vahvasti tulossa alttaritaitteeseen vuosisadan alkupuolella,
mutta kehitys katkesi kirkkojen kuvattomaan kauteen."

Tekstilähde Kirkon tiedotuskeskus, kuva Upi Vuorenoja.

Tervetuloa mukaan Evankelisen lähetysyhdistyksen toimintaan ja jäseneksi!
Tietoa ELYstä saa kuusi kertaa ilmestyvästä Elysanomat-jäsenlehdessä, työntekijöiltä ja osoitteesta
www.evankeliset.net

Muurahaisen joulusaarna

Jouluku on lasten juhla, kukapa ei iloitsisi nähdessään lasten iloa ja kirkkaita silmiä. Älkäämme turhentako lasten iloa, päinvastoin, oppikaamme itsekkin samaa lapsenmielisyyttä lahjoista suurimman äärellä. Joulun sanoma on ajaton ja sitä saa ja pitää hämmästellä uudestaan ja uudestaan. Ei ole kysymys aikuisen uskosta ja ymmärryksestä vaan lapsen kaltaiseksi tulemisesta, kirjaimellisesti lapsen kaltaiseksi tulemisesta.

Muistan opiskelua ajoiltani nuorisonohjaajakurssilla, kuinka teimme retken Partaharjulle, tutustuimme partioelämään. Opiston rehtori otti meidät pääkaupunkiseudulta tulleet opiskelijat vastaan ja talutti meidät talon pihalle. Sitten hän kumartui, ositti sormella maahan ja sanoi: Katsokaa! Yritimme siristää silmiämme ja mietimme, mitä hän meidän pitäisi oikein nähdä. Hän kysyi, näettekö te? Me, jotka seisoiimme, vastasimme, että emme näe. Rehtorin sormi koukistui ja näytti, kumarru, tule tänne maan tasalle, jotta näet. Ja niin me kumarruimme kaikki katsomaan. Ja silloin me näimme: maassa oli muurahainen. Rehtori kysyi, mitä te näette? Vastaus oli, että no, se on muurahainen. Rehtori katsoi meitä ja kysyi, niin, mutta mitä muuta? Katsoimme uudestaan ja kiinnitimme huomion siihen, että muurahainen kantoi itseään suurempaa taakkaa. Rehtori katsoi meitä ja sanoi, älkää hyvät nuoret koskaan aikuistuko niin paljon, että unohdatte ihmettelyn lahjan! Maailma on täynnä Jumalan ihmeitä, älkää tallatko niitä, älkää tottuko niihin. Pysähtykää ihmettelemään, hämmästelemään, olkaa ihan hiljaa paikallanne ja katsokaa ympärillenne.

Joulun sanoma on tuttu, joillekin liiankin tuttu, se ei enää puhuttele tai pysäytä. Mutta tänäkin jouluna kuulemme saman tutun ja turvallisen jouluevankeliumin, kuulemme enkeleistä, paimenista, Jeesus-lapsesta seimessä. Näetkö joulun lapsessa tuon pienen muurahaisen, joka kantaa itseään suurempaa kuormaa? Ei kyse ole siitä, että ymmärtäisit, osaisit selittää. Riit-

tää, kun opit ja opettelet tuntemaan tuon lapsen, joka kasvaessaan opettaa meitä kanssaan ihmettelemään Jumalan ihmeellisiä tekoja tässä maailmassa. Hän itse, jouluna syntynyt Vapahtaja kantaa Golgatan ristille koko maailman syntikuorman. Onhan siinä meille ihmettelemistä yli joulun pyhien! Toivon sinulle, hyvä lehtemme lukija, antoisia lukuhetkiä joulun ikuisen sanoman äärellä Siionin kanteleen laulun sanoin: *"Seisahda, mieti: armo on sulla. Herrassa kaikki jo valmiina on. Vanhurskas aivan, perijä taivaan, kaiken sait lahjaksi, ansioton."* 259:2

Kaikki hyvät lahjat on tarkoitettu kierrätettäviksi. Niin tämä lehtikin. Tähän alle voit kirjoittaa oman joulutervehdyksesi ja "laittaa hyvän kierrättämään."

Antero Rasilainen, pääsihteeri

Enkeli ilmoittaa Marialle, että tämä tulee raskaaksi ja synnyttää pojan

Jesaja 7:14 "Sen tähden Herra antaa itse teille merkin: neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel."

Jes 11:1-3: lisäin kannosta nousee verso, vesa puhkeaa sen juuresta ja kantaa hedelmää. Hänen ylleen laskeutuu Herran henki, viisauden ja ymmärryksen henki, taidon ja voiman henki, totuuden tuntemisen ja Herran pelon henki: hänen ilonsa on totella Herraa.

Jer 23:5-6: Tulee aika, sanoo Herra, jolloin Daavidin suvusta nousee Vanhurskas Verso. Hän on kuningas, joka hallitsee viisaasti ja saattaa maassa voimaan oikeuden ja vanhurskauden. Hänen aikanaan Juuda saa avun ja Israel elää turvassa. Häntä kutsutaan tällä nimellä: "Herra on meidän vanhurskaudemme".

Miika 5:1 "Sinä Betlehem, sinä Efrata, sinä olet pienin Juudan sukukuntien joukossa! Mutta sinun keskuudestasi nousee Israelille hallitsija. Hänen juurensa ovat muinaisuudessa, ikiaikojen takana."

Toteutuneita ennustuksia

Maiju & Upi Vuorenoja

Kuva vasemmalla: Enkeli ilmestyy Marialle, kirjasta *Jeesus lapsi*, WSOY 1949, kuvitus Rudolf Koivu.

Muut kuvasarjan kuvat (jatkuu s.23) ovat kokonaisuus *Orpokoti Siunaukselan johtajattaren Aino Jaakkolan lapsuudenajan kirjasta Wapahtajamme vaellus maailmassa*, 1899. Kuvat on valinnut Upi Vuorenoja.

Jeesuksen syntymä

Odotus

Joulun odotus tuntuu olevan taitolaji. Jokaisena aikuisikäni adventtiaikana on tuntunut kuin koko vuosi tiivistyisi juuri joulunalusaikaan. Viimeistään nyt löydän edestäni kaiken, mikä on vuoden aikana jäänyt tekemättä.

Tämän kuluneen vuoden aikana kuopukseni on kasvanut vauvasta taaperoksi. Tuo rakas ihme on työllistänyt meitä vanhempia niin, että kaappien siivoaminen ja varastojen raivaaminen on jäänyt odottamaan parempia päiviä. Muuten en niistä juurikaan murehdi, mutta joulun alla ne nousevat mieleen. Pitäisihän ne nyt raivata, edes noin symbolisesti, olla kunnon perheenäiti, tehdä tilaa hiljaisuudelle, juhalle, joulun tulolle.

Kuin vastakohtana näille vaatimuksille näen mielessäni kuvan Mariasta. Nuori nainen, melkein tyttö vasta, pitää kättään pyöristyneellä vatsakummullaan. Tunnustelee, suojaa. Marian ruumis on keskittynyt, haavoittuvainen, voimakas. Odotus etenee, lapsi kasvaa kohdussa hitaasti, mutta väijäämättä. Kiirehtiä ei voi, hän tulee, kun on valmista.

Miten Maria valmistautui Jeesuksen tuloon? Hän sai huiman viestin enkeliltä: "Älä pelkää, Maria. Jumala on suonut sinulle armonsa. Sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinä annat hänelle nimeksi Jeesus." "Minä olen Herran palvelijatar", Maria vastasi. "Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit."

Maria oli ensimmäinen, joka otti Vapahtajan vastaan. Maria otti hänet vastaan koko elämälleen ja koko ruumiillaan. Mutta Maria ei tullut Va-

pahtajan äidiksi vahvuuttaan tai hyvyttään, vaan armosta.

On hyvä valmistautua joulun. On hyvä käydä läpi jotakin: varastoja, leivontareseptejä, muistoja. Valmistelut luovat tilaa juhalle. Mutta ei pidä erehtyä luulemaan, että me voimme tehdä joulun. On armoa, että se ei ole meidän vallassamme. Sen sijaan Vapahtaja tulee meidän luoksemme. Hän tulee, kun on hänen aikansa, olimme valmiita tai emme. Hän ei tule vain meidän keskuuteemme, vaan hän astuu sisään ihmisyyteen. Jumala tulee ihmiseksi. Sitä ei kukaan voi kiirehtiä, se käy Jumalan tahdosta.

Maria tunsu ruumiissaan, miten aika läheni. Lukemattomien muiden odottavien äitien tavoin hän kaipasi saada nähdä lapsensa. Lopulta tuli hetki, jolloin odotus päättyi. Kivun aallot, syntymän ihme ja lopulta ihana rauha ja onni: vastasyntynyt äitinsä sylissä.

Voisinko odottaa joulua niin kuin Maria? Voisinko olla kaiken huolen ja touhun keskellä vakuutunut siitä, että odotus palkitaan? Maria luotti Jumalan antamaan lupaukseen. Hänen koko elämänsä oli sen varassa.

Saman lupauksen varassa olemme mekin. Talia ei varmasti ollut raivattu Herran tuloa varten. Seimen oljet olivat siinä missä olivat, mutta niille laskettiin Vapahtaja. Maria sai nähdä lupausten toteutuvan. Odota siis levollisin mielin. Jumala on yhä uskollinen. Hän tulee.

Laura Pentti, pastori ja kotiäiti, Espoo

Mitä jouluusi kuuluu?

Joulu on perinteitä täynnä oleva juhla. Joulunviettotavat olemme saaneet perinnöksi lapsuuden kodistamme ja niistä pyrimme yleensä pitämään kiinni.

Mitä Sinun joulunviettopoihisi kuuluu? Valtaosalla suomalaisista siihen kuuluvat mm. kuusi, lahjat, notkuva joulupöytä jne. Toivottavasti siihen kuuluu mahdollisimman monelle myös joulurauhan julistuksen kuunteleminen, hautausmaalla käynti ja kynttilöiden sytytys, joululaulut ja jouluevankeliumi ja läheisten huomioiminen.

Voimme kysyä myös samoilla sanoilla, mutta toisen sisältöisesti: Mitä jouluusi kuuluu? Onko se samanlainen kuin lapsuudessasi? Vai onko siitä jotain oleellista kadonnut?

Etkö ehdi hiljentyä joulunviettoon, eivätkö työpainheet hellitä joulunakaan? Onko joulusi perhejuhlaluonne kadonnut, odotat lapsia tai lastenperheitä käymään, mutta he eivät ehdikään?

Onko Sinulla tarve kokea joulu samanlaisena kuin lapsuudessasi tai haluaisitko valmistautua kunnolla ja riittävällä tavalla joulun lapsen syntymään?

Kipuilen samojen asioiden kanssa kuin sinäkin. Miten saisin jouluuni entistä sisältöä?

Olen yrittänyt ja epäonnistunut. Olisiko nyt aika kääntyä toisaalle? Meille on luvattu, että antaessaan ihminen saa. Jouluun on mahdollista saada aivan uutta sisältöä, kun muistamme joulun olevan vapaaehtoisen antamisen juhla. Antamisen tapoja on monia, mm. kirkon ulkomaanavun kautta voimme käyttää yleensä joululahjoihin laittamamme rahat aivan uudella tavalla. Voimme auttaa esim. afrikkalaisten lasten koulunkäyntiä opetusvälineitä maksamalla tai voimme vaikka ostaa 6 kanaa, jotka lahjoitetaan jollekin kehitysmaiden köyhälle perheelle.

Voit ostaa nämä tai kymmenet muut lahjavaihtoehdot jonkun läheisesi lahjana ja hän saa

tiedon, miten hänen lahjansa on auttanut jotain kaukaista lähimmäistä.

Voit myös tukea ELYn lähetystyötä Vienen Karjalassa, Malawissa, Sambiassa, tai voit tilata näitä Jouluelysanomia ja antaa niitä joululahjoina ystävillesi. Tuloksena on hyvä mieli lahjan antajalle ja lahjan saajalle ja myös Jumalan Sanan eteenpäin meno.

Mutta lähimmäisen auttaminen ei ole kuitenkaan joulun keskeinen sisältö, se on Jeesuksen käsky, siis Jumalan lakia meille.

Joulun varsinainen sisältö ja sanoma avautuu, kun pysähdymme miettimään Luukkaan jouluevankeliumin kohtaa enkelin ilmestymisestä ” ja sillä seudulla oli paimenia kedolla ...”.

Paimenet olivat siis tekemässä raskasta ja liikaista työtään, oli yö ja he olivat väsyneitä, oli heidän tavallinen arkensa. Sitten Jumalan todellisuus tuli tähän meidän maailmaamme: ”Yhtäkkiä heidän edessään seiso i Herran enkeli...”

Paimenet eivät olleet millään tavalla valmiita vastaanottamaan joulun sanomaa - Jeesuslasta.

He pystyivät vain ihmettelemään ja ottamaan vastaan, sen minkä Herra heille ilmoitti.

Onneksi Jumala ei edellyttänyt paimenilta mitään valmistautumista tähän pelastushistorialliseen tapahtumaan, vaan kun Jumalan tiimalaisissa aika oli täyttynyt, niin Hän lähetti Poikansa.

Sama armo on tänä jouluna meilläkin, Jumala ei vaadi eikä edellytä meiltä ”mitään oikeaa joulumieltä”. Valmistautuneina tai valmistautumattomina, jaksavina tai väsyneinä, yksinäisinä tai läheisten keskellä me saamme kaikki yhtä lailla ihmetellen ottaa vastaa tämän Jumalan lahjan.

”Tänä yönä teille on syntynyt Vapahtaja”.

**Hyvää ja siunattua Joulua
Pekka Knuutti**

Yksi lempivirsistäni on numero 30: Maa on niin kaunis. Erityisesti se tuo mieleen marraskuisen päivän vuonna 2004, kun saattelimme äitiäni kappelista viimeiselle ajalliselle matkalle. Kun arkku nostettiin auton kyytiin, lauloimme tätä laulua. Sen jälkeen tuo laulu on palauttanut mieliin tuon muiston ja nostanut monet kyynelkylä silmiin. Laulu on kuitenkin rohkaiseva taivaslaulu. Se muistuttaa siitä, mikä on se laulu, joka vie kohti taivasta. Se on enkelien kiitosvirsi jouluyönä. Soikoon tämä sanoma avatusta taivaasta niin suussasi kuin sydämessäsi tänäkin jouluna. Jeesus siunatkoon niin sinun kuin rakkaittesi joulun!

Antero

Hyvä tämän lehden lukija, tänäkin päivänä Jeesus tahtoo olla todellisena jouluvieraana ja Vapahtajana kodeissamme ja ennen kaikkea sydämissämme. Vapahtajamme siunaamaa adventtia ja joulunaikaa niin meille täällä Suomessa kuin mahdollisimman monelle Venäjän Karjalassakin aina maailman joka kolkkan ihmisille.

Raili

"Jo joutuu ilta ja tuuli käy yli tumman, synkeän salon,
hämy majan verhoja matalan ja kirkkaan uhkean talon.
Kun tuntee saisi tuon pyhän, lohtua luovan valon!
Vaan tähdet lempeän hohteen luo syvyyksiin synkkiin asti.
Ja joulunvalkeat loistavat joka paikassa kirkkahasti.
Oi Luojamme, sä tule meille johtajaksi!
Nyt valkeus voittaa ja synkkyyskin jo murtuu maisilla teillä.
Majassa halvimmassakin on sijansa enkeleillä.
Ja silloin on myös joulurauha parhain meillä."
Jo joutuu ilta: Z. Topelius, J. Sibelius

Hyvää joulua kaikille Joulun Valo-lehden lukijoille!
Toivottaa Paula

Armoa ja iloa elämään
- jouluiloa toivottaa Ely

Katso tätä Joulun lasta

Pienen tallin oljilla kuultiin synnyinitkansa, aikuisuuteen perheessä, kasvoi Joosefin. Kaiken huolen arkisen, tarpeet köyhän ihmisen omaksensa tunti hän: katso tätä ihmistä.

Unohtaen itsensä tahtoi olla ystävä, astui Herra ihmisten luokse murtuneen. Ystävyys, yhteyden, hän toi maahan varjojen sydämensä antaen: katso tätä ihmistä!

Luopuessaan kaikesta meille jakoi lahjansa, palkakseen sai kuoleman Poika Jumalan. Rakkautensa ristiltä kaikui tässä pyynnössä: "Isä anna anteeksi." Katso tätä ihmistä.

Katso tätä ihmistä, ääretöntä hyvyttä. Maailmalle ilmestyi armo pohjaton. Katso tätä ihmistä, kohtaat juuri hänessä todellisen Jumalan, pojan neitsyt Marian. Seigi Abe/Koh Yuki Siionin Kannel nro 18

Näillä Kanteleen nro 18 laulun sanoilla haluan toivottaa kaikille tämän joululehtemme lukijoille Taivaan Isän lahjoittamaa joulurauhaa. Kiitos kuluneesta vuodesta ja siunausta tulevan vuoden jokaiseen päivään!

Pohjanmaan Sirpa- aluesihtööri

"Nyt taivaat avautuu"

- ERÄÄN JOULULAULUN SYNTY

Siionin Kanteleessa on joululaulu numero 27, joka on tunnetun gospel-muusikon, Jaakko Löytyn käsialaa, sekä sävel että sanat. Jaakko Löytty on Herättäjä-Yhdistyksen työntekijä, mutta myös ELYn jäsen.

Jaakko Löytty.
Kuva: Ohjelmatoimisto Wideline

Jaakko kertoo tästä muusikon uransa alkuaan laulusta seuraavaa: "Laulua tehdessäni olin 18-vuotias, ja laulu syntyi aivan keskellä kesää. Asuimme Ylöjärven pappilassa, jonka yläkerrasta oli kaunis näkymä kesäiselle kukkakedolle. Sitä katsellessa minulle tuli jouluinen olo, sillä olin viettänyt suurimman osan lapsuuteni jouluista Namibiassa. Siellä joulukuun loppupuoli on parasta kesäaikaa, sadekausi on saanut luonnon kukoistamaan". Tämä näkyy mm. laulun toisessa säkeistössä, jossa "kukat peittää maan".

Tämä joululaulu on Jaakon aivan ensimmäisiä julkaistuja sävelmiä ja siinä tulee monella tavalla esiin nuoren ihmisen elämän riemu.

Kertosäkeen loppuun nuori lauluntekijä ei enää saanut syntymään haluamaansa "kunnollista loppua", siihen tuli yksinkertainen aa-aa-aa - päätös. Jaakko Löytty kertoo katuneensa pitkään, tämän mielestään keskeneräisen laulun julkaisemista.

Vuosien päästä hän oli kuitenkin tilanteessa, jossa laulu avautui hänelle aivan uudella tavalla:

Hän oli poistumasta eräästä kyläpaikasta ja tuskaili, mitä kirjoittaisi vieraskirjaan. Vierailu tapahtui adventin aikana. Talossa vieraana ollut kirjailija Anna-Maija Raittila oli lähdössä samaan aikaan ja oli todennut Jaakolle: "Kirjoita siihen vaikka: "Tulkaa kaikki nyt laulamaan, on Poika syntynyt maailmaan, aa-aa-aa. Kirjoita sen tuutulaulun sanat".

*Nyt taivaat avautuu,
laulaa kuoro enkelten.
Maan ääriin kantautuu
suuri ilouutinen*

*Tulkaa kaikki nyt laulamaan
on Poika syntynyt maailmaan
Tulkaa laulamaan. Aa-aa-aa.*

*Nyt huolet unohtuu,
kukat peittää maan
kun kansa kokoontuu,
Herraa vastaanottamaan*

*Tulkaa kaikki nyt laulamaan
on Poika syntynyt maailmaan
Tulkaa laulamaan. Aa-aa-aa.*

*Maaailma kirkastuu,
tuikkii tähdet Herralle.
Myös aurinko ja kuu
kumartavat Lapselle.*

*Tulkaa kaikki nyt laulamaan
on Poika syntynyt maailmaan
Tulkaa laulamaan. Aa-aa-aa.*

säv. & san. Jaakko Löytty, 1973

Silloin Jaakko oli hoksannut, että toden totta, lauluhan on myös tuutulaulu vasta syntyneelle Jeesukselle. Hänen keskeneräisenä pitämänsä joululaulun loppu olikin pitänyt sisällään pienen helmen: "Kansa kokoontuu Herraa vastaanottamaan", mutta Hän syntyi myös ihmiseksi, pieneksi lapseksi, jolle oli hyvä laulaa myös tuutulaulu: aa-aa-aa.

Elysanomat toivottaa siunattua joulunaikaa Jaakolle ja hänen perheelleen.

Pekka Knuutti

Joulu on totta

Joulun evankeliumi ei ole satu, jolla on oma paikkansa suomalaisessa jouluperinteessä. Joulun evankeliumi on totta.

Luukas kertoo evankeliumi alussa, kuinka hän on halunnut itse ottaa tarkasti selvää siitä, miten asiat ovat tapahtuneet. Hän on kuunnellut niitä, jotka ovat olleet silminnäkijöitä. Hän on myös itse tehnyt omia tutkimuksia, jotta voisi kertoa luetettavasti kunnioitetulle Teofilokselle yhtenäisen esityksen. (Luuk.1:1-4, Apt.1:1-3). Teofilos tarkoittaa suomeksi Jumalan ystävä, Jumalan rakastama. Siksi voi hyvin ajatella, että Luukas on tarkoittanut kirjoituksensa myös meille ja haluaa vakuuttaa, että se, mitä hän kirjoittaa, on totta.

Tapahtui

Edellisessä raamatunkäännöksessä jouluevankeliumi alkoi sanoilla: ”Ja tapahtui niinä päivinä”. Se, mitä nyt kerrotaan, tapahtui kerran tiettyinä aikana ja tietyssä paikassa. Ei siis niin kuin satuissa: ”Kauan sitten eli kaukaisessa maassa...”. Vaan paikassa, joka tiedetään ja historiassa joka voidaan liittää muihin historian tapahtumiin.

Betlehemin syntymäkirkko on rakennettu juuri sille paikalle, jossa Jeesus syntyi. Luukas myös evankeliumissaan liittää tapahtumat Rooman hallitsijoihin ja muihin tapahtumiin. Kaikki

se, mistä hän kertoo, on kerran tapahtunut ja on totta.

Näin Luukas itse on hyvin vakuuttunut siitä, mitä hän evankeliumiinsa kirjoittaa. Hän rakensi oman elämänsä sen varaan, ja uskalsi myös lukijoilleen vakuuttaa, että kaikki tämä on totta.

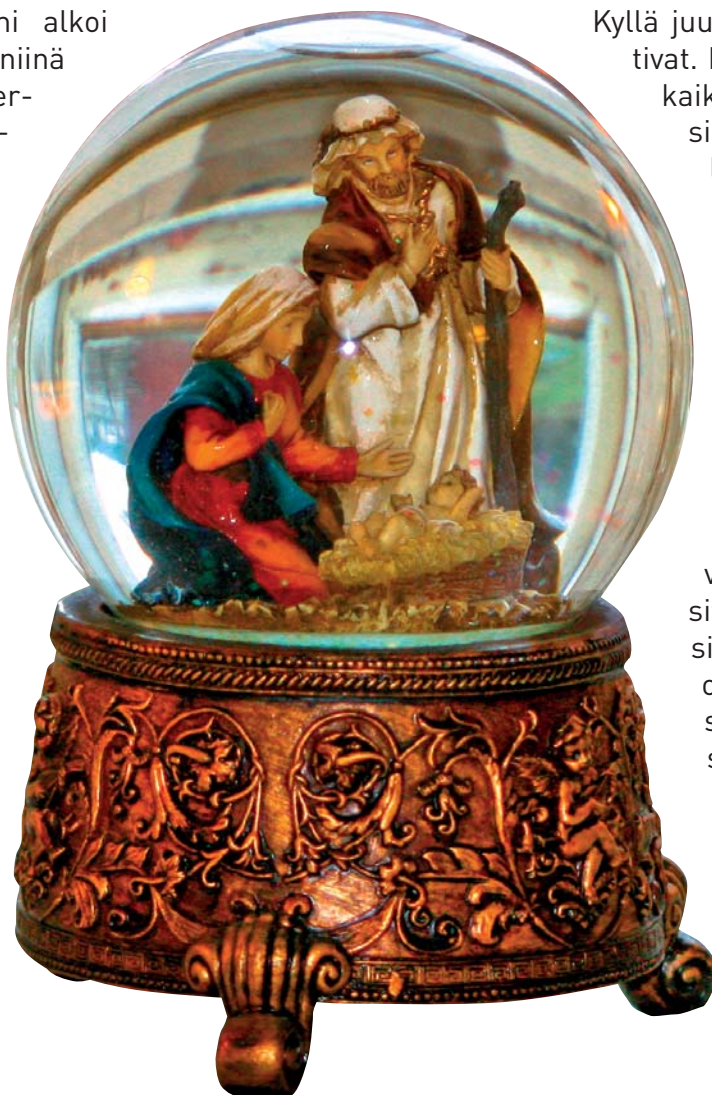
Kaikki tapahtui juuri niin kuin Jumala oli suunnitellut ja päättänyt. Maailman ja ihmiskunnan historia kulki kulkuaan. Sukupolvet vaihtuivat, hallitsijoita tuli ja meni, mutta Jumalan suunnitelmat toteutuivat silloin, kun Hän hyväksikäytti. Tähän historiaan Jumala puuttui väkeväällä, odottamattomalla tavalla. Nyt tapahtui suuria asioita.

Lapsi

Kyllä juutalaiset Messiaasta odottivat. Läpi Vanhan testamentin kaikuu viesti tulevasta Messiaasta. Jo Raamatun ensimmäisellä lehdistä on lupaus ihmisen siemenestä, joka murskaa sielunvihollisen vallan, korjaa sen, mitä lankeemus oli rikkonut.

Sitä ei tiedetty, koska Jumala Messiaan lähettää ja millainen Hän on. Mutta vahva hänen pitää olla. Pahan valta on niin suuri, että ei sitä mikään heikko Messias voi voittaa. Aika ajoin odotettiin vahvaa Messiaasta, joka vapauttaisi oman kansansa myös ajallisesta Rooman valasta.

Mutta Jumala toimikin toisin. Syntyi

Kuva: Upi

pieni avuton lapsi. Ei tahtonut löytyä edes vaatimatonta kotia syntymäpaikaksi. Ei ollut ajallista loistoa, ei rikkaita vanhempia eikä oikein minäänlaista turvaa valtioiden mielivaltaa vastaan. Ja kuitenkin tapahtui suuria asioita. Jumala tulee ihmiseksi.

Kun Jumala väkevimmin tarttuu ihmiskunnan tapahtumiin, Hän itse tulee ihmiseksi, syntyy pieneksi lapseksi. Kuinka suunnattoman suuri onkaan ihmisen arvo, kun itse Jumala valitsee ihmisyyden suurimman tapahtuman keskipisteeksi. Tulemalla ihmiseksi, Jumala pelastaa koko luomakunnan synnin alta. Siitä myös enkelit yöllä lauloivat: ”Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa.”

Siksi joulun erityisellä tavalla korostaa jokaisen ihmisen arvoa ja oikeaa lähimmäisyyttä, joka näkee jokaisessa ihmisessä Jumalan luoman ja Kristuksen lunastaman ihmisen, Jumalalle korvaamattoman tärkeän ja ainutkertaisen.

Teille

Joulun sanoma ei liiku yleisellä tasolla, vaan se tulee kohti, se on viesti sinulle ja minulle. Kun paimenet havahtuivat enkeli-ilmostykseen, oli heille itsestään selvää, että enkelit puhuivat juuri heille. Ei siinä ollut muita paikalla. Varmasti myös enkelit koko olemuksellaan viestittivät, että heidän viestinsä on tarkoitettu juuri näille paimenille.

Lyhyessä viestissä enkeli sanoi neljä kertaa te, teille. Ei ollut pienintäkään epäselvyyttä, kenelle nyt puhutaan. Tämä ilosanoma on teille. Teille on syntynyt Vapahtaja. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen...

Joulun evankeliumi koskee sinua ja minua. Jotakin maailmoja mullistavaa on tapahtumassa. Nyt ei ole kyse enää vain juutalaisista, Jumalan omaisuuskansasta, vaan nyt on kyse myös meistä suomalaisista, kaikista maailman kansoista. Meille kaikille kuuluu sanoma Jeesuksesta, joulun lapsesta.

Kun paimenet selvisivät ensi säikähdyksensä, oli heille mielessä vain yksi ajatus: ”Nyt Betlehemiin”. Ei ollut mahdollista vain jäädä hämmästelemään ihmeellistä enkeli-ilmostusta, vaan nyt on toimittava. Nyt pitää ottaa asioista selvä. Enkelit olivat luvanneet, että he löytäisivät lapsen ja niin oli lähdettävä.

Siksi joulun evankeliumi on aina myös kutsu seuraamiseen, kutsu ottamaan asioista selvää. Onko evankeliumi totta tänäänkin? Koskeeko se

minua? Voinko minäkin saada sen kiitosmielen ja ilon, jonka paimenet saivat Jeesuksen kohdattuaan?

Vapahtaja

Enkelit sanoivat kolme tärkeää asiaa syntyväästä lapsesta. Hän on Vapahtaja, Kristus ja Herra. Nämä sanat kertovat lapsen tulevaisuudesta.

Hän on Vapahtaja. Hän muuttaa koko ihmiskunnan tilanteen. Hän voittaa pahuuden vallan ja voiman ja lahjoittaa anteeksiannon ja ilon kaikille uskoville.

Tämän hän tekee, koska hän on Kristus, Messias. Hän on se, joka täyttää Jumalan tahdon ja solmii uuden liiton Jumalan ja ihmisen välille.

Tämän uuden liiton solmijana hän on Herra, kirkon Herra, joka sanallaan ja sakramenteillaan luo kirkon ja yhdistää kristityt itseensä ja toinen toisiinsa Pyhän Hengen kautta. Tämän seurakunnan keskellä Hän itse vaeltaa ja johdattaa sen myös kerran Jumalan luo taivaaseen.

Joulun evankeliumi on juuri siksi niin valtava, että se on Kaikkivaltiaan viesti juuri meille. Joulun kertoo siitä, kuinka paljon Jumala meistä välittää ja kuinka suuria asioita Hän kerran ihmiskunnan historiassa teki. Joulun Lapsi on avannut meille tien Jumalan luo. Nyt rukouksen ja uskon tien, ja kerran tien Jumalan luo taivaaseen.

Pekka Kiviranta

Tähtilaulu

Heini Kataja-Kantola

F#m C#m

Jee - suk - sen syn - ty - män ai - koi - hin nou - si

F#m C#m A

täh - ti niin ih - meel - li - nen Lois - taa

C#m F#m C#m F#m

lois - taa täh - ti tuo tai - vaal - li - nen.

2. Itämaan tietäjät lähtivät matkaan
merkin tuon tunnistaen.
Loistaa, loistaa tähti tuo taivaallinen.

3. Lapsen tuon nähdessään kumarsi joukko,
aarteensa toi riemuiten.
Loistaa, loistaa tähti tuo taivaallinen.

4. Kaikille kansoille Jeesus on tullut,
Kuningas kuninkaiden.
Loistaa, loistaa tähti tuo taivaallinen.

LAULU ON ADVENTTINA 2012 ILMESTYVÄSTÄ
LASTEN KESKUKSEN KIRJASTA LASTEN VIRSI.

Tedite-koulun afrikkalaisia opiskelijoita, opettajina Nicolas Bakajika sekä koulutuskuntayhtymän opettaja Paula Mattila Joensuusta.

Joulutervehdys Sambian TEDITE-koulusta Kiitos ELYlle yhteistyöstä!

Afrikan evankelis-luterilaisen kirkon Tedite-koulu Sambiassa haluaa esittää monet kiitokset tuesta, minkä se on saanut ELYltä Kiteen ev.opiston kautta tähän koulutukseen. Tietokone- ja raamattuopetusta on järjestetty vuoden 2012 ajan. Saakoon armollinen Jumala jatkuvasti siunata teitä teidän jalomielisyytenne tähden Kristuksessa!

Sallikaa minun tervehtiä teitä Tedite-koulun puolesta Jeesuksen Kristuksen ihmeellisessä nimessä, josta profeetta Jesaja todisti kauan sitten puhuessaan tulevasta Messiaasta: "Sillä lapsi on syntynyt meille, poika on annettu meil-

le. Hän kantaa valtaa harteillaan, hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, iankaikkinen Isä, Rauhan ruhtinas." (Jes.9:6) Hänestä myös enkeli ilmoitti neitsyt Marialle: "Hän on oleva suuri, häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi" (Lk.1:32). Samoin apostoli Pietari tunnusti hänestä, Kristuksesta: "Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika", minkä tiedon hänelle oli antanut Isämme, joka on taivaissa. (Mt.16:13-17).

Raamatun kirjoitusten mukaan hän on tosi Jumala kuten Johannes todistaa: "Hän on tosi Jumala ja iankaikkinen elämä" (1 Joh. 5:20). Nimi, joka hänelle on annettu ei ole pelkkä

Nicolas Bakajika tutkii Raamattua.

kunnianimi, kuten paavi tai kardinaali, piispa tai pastori, lähetystyöntekijä tai evankelista, vanhin tai diakoni, presidentti tai ministeri, vaan Sana, joka "tuli lihaksi, ja asui meidän keskellämme. Me saimme katsella hänen kirkkauttaan, kirkkautta, jonka Isä ainoalle Pojalle antaa. Hän oli täynnä armoa ja totuutta" (Joh.1:14).

Pian me vietämme valkoista joulua monine valoineen ja kukkineen antamalla lahjoja toinen toisillemme kristillisen perinteen mukaan. Mutta mitä joulukuukin merkitsee meille? Onko se Jumalan rakkautta meitä kohtaan? Kyllä, sitä se on. "Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti aino-

an Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt poikansa meidän syntiemme sovitukseksi." (1. Joh. 4:9-10) "Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän." (Joh. 3:16)

Huolimatta erilaisista uskon käsityksistä ja käytännöistä jokaisen polven pitää kerran tunnustaa hänet herrojen Herraksi ja maailman Vapahtajaksi. Kirkon tunnustus on Raamatun kanssa sopusoinnussa, niinkuin Nikean uskontunnustuksessa sanotaan: "Minä uskon... yhteen Herraan, Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, joka on syntynyt Isästä ennen aikojen alkua, Jumala Jumalasta, valo valosta, tosi Jumala tosi Jumalasta, syntynyt, ei luotu, joka on samaa olemusta kuin Isä." Sen tähden meidän tulee palvella häntä kaikkien kansojen keskellä, niin kuin hän lähetyskäs-
kyssään sanoo: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti." (Matt. 28:19-20)

Ne, jotka osoittavat rakkauttaan Kristusta kohtaan, osoittavat olevansa valmiita kohtaamaan hänet ja palvelemaan häntä joka tilanteessa jalomielisesti ilman palkkion toivoa. He palvelevat kohtaamiaan hädänalaisia ihmisiä, sillä heillä on Jumalan rakkaus sydämessään. Joulun sanoma ei rajoitu vain joulukuun 25. päivään, vaan sen vaikutuksen tulee näkyä elämämme jokaisena päivänä, kunnes kohtaamme Hänet, joka on hallitseva aina ja ikuisesti. Amen!

Pastori Nicolas Bakajika,

Joensuun yliopiston opiskelija, joka toimii myös uskonnon opettajana Kiteen evankelisessa opistossa ja TEDITE-koulussa Sambiassa.

Englannista suomeksi käänsi Paavo Erelä

Joulun valo loistaa

Inkerin kirkon seurakunnissa

On hanget korkeat nietokset, kun naapuri kantaa jouluaattona ison itämaisen mattonsa ulos lumihankeen ja aloittaa vimmaisen tamppauksen. Samalla hiljennymme kuuntelemaan tavallisessa venäläisessä kerrostalokeittiössämme joulurauhan julistuksen sijaan yläkerrassa alkavaa poran laulua, jota on jatkunut koko syksyn. Meillä on joulu, muilla tavallinen arkipäivä.

Joulumieli saa meidät valtaansa vasta myöhemmin, kun ajamme Kingiseppin kaupungin keskustaan ja parkkeeraamme auton Jaaman seurakunnan kirkon eteen. Miten kauniilta terävätorinen pieni kirkkomme näyttääkään aattoiltana lumen kuorruttamana, tähtien tuikkiessa kylmällä pakkastaivaalla.

Ovella vastaamme tulvahtaa sisältä tuleva lämpö. Emännät ovat kattaneet ja koristelleet ruokasalin pöydät juhlauntoon. Samassa tilassa valmistellaan pyhäkoululaisia pian alkavan joulujuhlan ohjelmanumeroon. Istahdamme pienen kirkkosalin penkkiin muun seurakunnan keskele. Kohta veisaamme jouluvirttä venäjäksi ja hiljennymme kuuntelemaan jouluevankeliumia.

Muutamaa vuotta myöhemmin kiiruhdamme ihmisvilinässä keskellä Pietaria sijaitsevaan Pyhän Marian kirkkoon joulujuhlaan. Ovella saamme ohjelmalehtisen ja pienen kynttilän. Iso valois sali on koristeltu juhla-asuun. Penkit täyttyvät seurakuntalaisista ja lukuisista kuorolaisista. Joulun ihmeellinen sanoma alkaa kaikua sanoin ja sävelin.

Jossain vaiheessa salista sammuu valot. Alamme laulaa *Maa on niin kaunis, kirkas Luojan taitvas...* Neljä enkeliä saapuu kynttilöineen ja sytyttää etummaisten kynttilät. Valo leviää, kun kynttilä toisensa jälkeen syttyy hämärässä salissa. *Enkelit asettuvat alttarin eteen. Laulamme seisten Enkelit ensin paimenille lauloi, sielusta sieluhun kaiku soi: Kunnia Herran, maassa nyt rauha, kun Jeesus meille armon toi.*

Joulu on itsellemme monella tavalla erityistä aikaa, jolloin palaamme muistoissamme usein vuosien taa. Jouluna 2001 olimme ensimmäistä kertaa käymässä Länsi-Inkerin rovastikuntaan kuuluvassa Jaaman seurakunnassa Kingiseppissä. Mieleemme jäivät erityisesti äkäisenä paukku-

va pakkasen ja Jumalan voimakas puhe sydämissämme: tämä seurakunta on meidän paikkamme ja tehtävämme. Seitsemän vuotta myöhemmin, vuosia jo työskennellyämme Jaaman seurakunnassa, ymmärsimme joulukirkossa istuessamme, että oli tullut aika hyvästellä seurakunta ja kotikaupungiksi tullut Kingisepp. Jumala tahtoi viedä meitä uusiin tehtäviin.

Kotimme on nykyään Pietarissa. Olemme muuttaman vuoden työskennelleet Inkerin kirkon keskushallinnossa – Jukka rovastikuntakoordinaattorina, Kristiina tiedotusosastolla. Tehtävämme on palvella koko kirkkoa, kaikkia sen seitsemää rovastikuntaa ja noin kahdeksaakymmentä seurakuntaa.

Jumalan pojan syntyminen ihmiseksi Beetleheimin vaatimattomassa tallissa on tänäkin jouluna yhtä totta ja puhuttelevaa Inkerin kirkon eri seurakunnissa ympäri Venäjää. Seurakuntien puitteet ovat erilaiset, juhlanviettotavatkin saattavat erota toisistaan, mutta juhlan aihe – ihmisten pelastukseksi syntynyt Vapahtaja – on kaikkialla sama.

Rukouksemme on, että pienet luterilaiset seurakuntamme muiden kristillisten seurakuntien joukossa loistaisivat Kristuksen valoa tässä maassa. Suokoon Jumala armossaan, että niiden liekki saisi palaa vahvana ja valaista kirkkaana omassa ympäristössään. Ja että evankeliumin tuli leviäisi niin kuin kynttilän valo Pyhän Marian seurakunnan joulujuhlassa – ihmiseltä ihmiselle, sydämeistä sydämeen.

Kristiina ja Jukka Paananen
Lähetysyhdistys Rauhan Sanan
lähetystyöntekijät Inkerin kirkossa

JOULUKERÄYS KARJALAAN

Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry järjestää jo perinteisen joulukeräyksen Vienan Kemn ja Karjalan seurakuntien hyväksi.

Voit osallistua keräykseemme allaolevalla pankkisiirrolla (tili IBAN FI06 5114 0220 0380 63 ja viestiksi Joulukeräys, sekä oma seurakuntasi) tai kutomalla sukkia, lapasia tai pipoja, lahjoittamalla kynttilöitä tai esim. vohvelikankaasta tehtyjä käsipyyhkeitä joulupakettiin laitettavaksi.

**Lahjoitettavat tavarat toimitetaan Raili Mäkitalolle, joka vastaa joulupakettien valmistamisesta. Joulukeräykseen tulevien lahjoitusten tulisi olla perillä 10.12. mennessä, osoite:
*Raili Mäkitalo, Pieneläntie 11, 75700 Valtimo***

Lisätietoja Raililta, p. 0440 289 108.

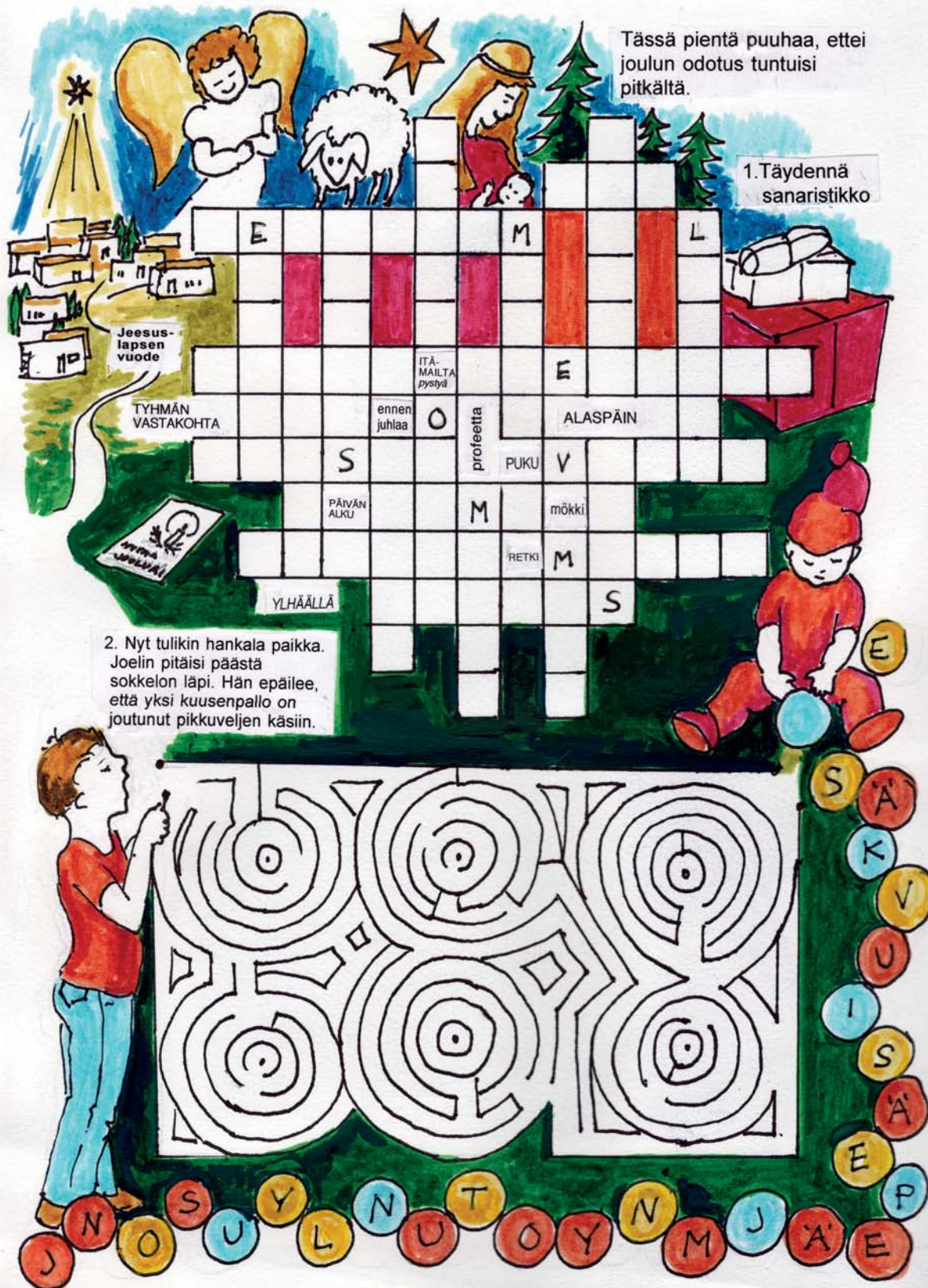
Kiitos lahjastasi!

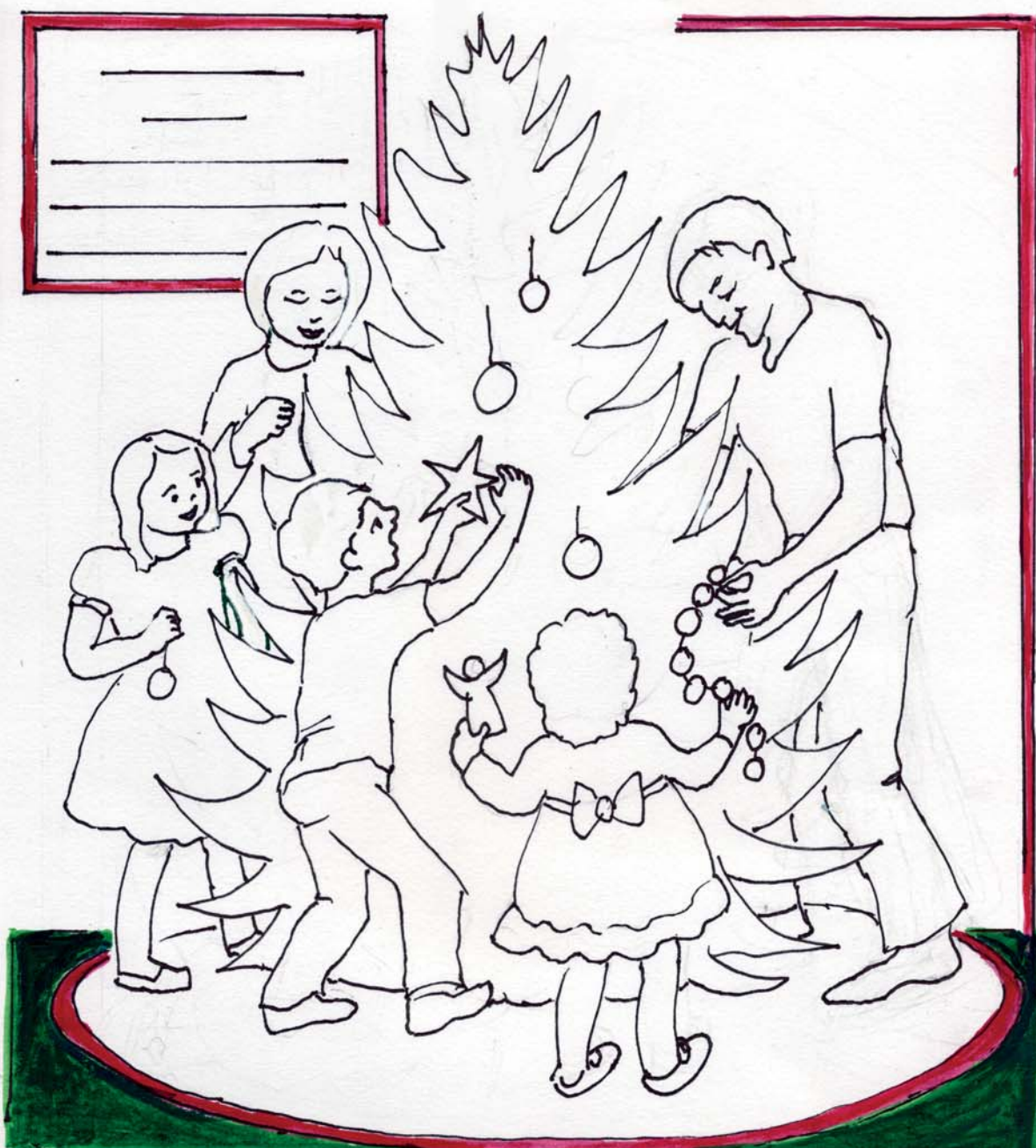

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	IBAN FI28 5114 0220 0380 63	BIC OKOYFIHH	
Saaja Mottagare	Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry Kokkolantie 12 43500 Karstula	Joulukeräys, oma srk:	
Maksaja Betalar			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä n:o Erån konto nr		Eräpäivä Förf.dag	Euro

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren endast i Finland enligt Allmänna villkor för inrikes betalningsförmedling och endast till det kontonummer betalaren angivit.

HYVÄÄ JOULUA, KAIKKI LAPSET!

4.. Värity kuva..

3.Lue viereisen sivun palloista ensin joka toinen kirjain ja sitten väliin jääneet. Löydät lauseen, jonka voit kirjoittaa kuusikuvan tauluun.

5. Ruudukkoon on piilotettu jouluisia sanoja pysty- ja vaakasuoraan. Etsi ne, vedä viiva yli ja laske, kuinka monta löysit. Kirjoita luku tyhjään ruutuun.

5.

B	E	T	L	E	H	E	M	U	S	I	P
O	T	'	A	'	K	U	U	S	I	K	P
R	K	H	S	J	E	E	S	U	S	A	K
I	S	T	I	E	T	'	A	'	J	'	A
P	A	I	M	E	N	E	N	K	E	L	I
K	I	R	K	K	O	L	O	M	A	U	

Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Quiriniuksen ollessa Syyrian käskynhaltijana. Kaikki menivät kirjoittautumaan veroluetteloon, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin myös Joosef lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista ja meni verollepanoa varten Juudeaan, Daavidin kaupunkiin Betlehemiin, sillä hän kuului Daavidin sukuun. Hän lähti sinne yhdessä kihlattunsa Marian kanssa, joka odotti lasta.. Heidän siellä ollessaan tuli Marian synnyttämisen aika, ja hän synnytti pojan, esikoisensa. Hän kapaloi lapsen ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut tilaa majapaikassa. Sillä seudulla oli paimenia yöllä ulkona vartioimassa laumaansa. Yhtäkkiä heidän edessään seiso i Herran enkeli, ja Herran kirkkaus ympäröi heidät. Pelko valtasi paimenet, mutta enkeli sanoi heille: "Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra. Tämä on merkinä teille: te löydätte lapsen, joka makaa kapaloituna seimessä." Ja samalla hetkellä oli enkelin ympärillä suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa sanoen: Jumalan on kunnia korkeuksissa, maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa. Kun enkelit olivat menneet takaisin taivaaseen, paimenet sanoivat toisilleen: "Nyt Betlehemiin! Siellä me näemme sen, mitä on tapahtunut, sen, minkä Herra meille ilmoitti." He lähtivät kiireesti ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Tämän nähdessään he kertoivat, mitä heille oli lapsesta sanottu. Kaikki, jotka kuulivat paimenten sanat, olivat ihmeissään. Mutta Maria kätki sydämeensä kaiken mitä oli tapahtunut, ja tutkisteli sitä. Paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa siitä, mitä olivat kuulleet ja nähneet. Kaikki oli juuri niin kuin heille oli sanottu.

Luuk. 2: 1 - 20

Pirren jouluku

Joulutunnelmaan virittäytyminen alkaa aina mukavasti: syntymäpäiväni on 1. joulukuuta, ensimmäisen adventin kynttilänvalojen aikaan. Viime vuonna synttäireilläni oli intialaisia insinöörejä. Nuorukaiset asuivat meidän kulmillamme Helsingin Lauttasaassa. He olivat Suomessa kehittälemässä Nokian kännyköitä.

Tutustuimme yhteen heistä, kristittyyn, kirkossa, ja hänen kauttaan muutamaan hindutyökaveriin. Kävimme kylässä puolin ja toisin, teimme retkiä ja pelasimme mölkkyä ja petankkia. Joulun alla intialaiset koristelivat antaumuksella kaksi iltaa enkelipiparkakkuja kirkon joulu-myymäläisten lähetyspöytään!

Kahden suvun seurassa

Elän insinöörimieheni Arton kanssa kahdestaan, mutta 26-vuotisen avioliittomme aikana emme ole vielä kertaakaan viettäneet joulua kotonamme. Olemme aika sukurakkaita – ja kuka nyt tulisiakaan joulunviettoon Helsinkiin?

Muutama vuosi sitten matkustimme joulunajaksi ystäviemme luo Kaliforniaan. Muuten olemme viettäneet joulua suurperheen keskellä, joka vuosi kahdessa paikassa. Joulumuistoihini kuuluu kyllä jouluaatto Betlehemissä vuonna 1977 sekä työrupeama Ruotsissa kehitysvammaisten laitoksessa – monivuotisessa kesätyöpaikassani – opiskeluaikoina.

Pirre, Arto ja intialaiset ystävät Sibil ja Shajin.

Minulla on sukukeskittymä Kärkölässä, Lahden ja Riihimäen välillä. Järvelän keskustaajamassa asuvat sekä vanhempani Ritva ja Martti Lepola että kumpikin veljeni perheineen. Sisareni tulee joukon jatkoksi Vantaalta. Anoppini ja toisen kälyni perhe asuu Lohjalla ja toinen käly tulee sinne perheineen Espoosta. Vietämme jouluaaton vuorotellen Lohjalla ja Kärkölässä, ja joulutai-tapaninpäivänä vaihdamme paikkakuntaa.

Musiikki luo juhlan

Kärkölässä vietämme jouluaattoon veljeni Eeron kotona. Hänellä ja Sonjalla on viisi lasta, joista nuorimmat ovat kymmenvuotiaat kaksoset. Musiikki on olennainen osa juhlintaa. Eero on selonsoitonopettaja ja pian myös laulunopettaja, ja kaikki lapset opiskelevat jotain instrumenttia musiikkiopistossa ja konservatoriossa. Sonja-äiti on ollut aktiivinen kuorolainen. Perheorkesteri soittaa viulua, alttoviulua, selloa, kontrabassoja ja akustista kitaraa. Ritva-mummi on laulaja ja hän myös säestää usein pianolla.

Lepolan suurperhe on vakioesiintyjä kirkon aattohartaudessa, sekä soittajina että laulajina. Joulupukkikaan ei koskaan saavu kotiin ennen kuin on laulettu muutama laulu. Lahjapaperit kerättyämme alamme yleensä pelata seurapelejä, ja jouluyön tunnelmat vaihtelevat hervottomasta hauskanpidosta kiihkeään taisteluun.

Nuoruudessani joulukuoli kiireistä aikaa isälleni Martti Lepolalle, ensin pastorina ja sitten kirkkoherrana. Kärkölässä joulupäivän aamuihin kuului pitkään vanhainkodissa käynti. Perhekuoromme ja kanttorimme lauloivat siellä mummoille ja papoille, ja isä tai toinen pappi pitivät hartaushetken. Mieleen on jäänyt ihana tunnelma ja vanhusten ilo.

Tapaninpäivänä mummulaan

Aattoon viettäessämme isä luki meille jotain Orvon joululehdestä. Perinteisiimme kuului pitkään myös tapaninpäivän vierailu Nokialla mummun ja vaarin, Ester ja Väinö Lepolan luona, varsinkin 1960-luvulla Ruovedellä asuessamme. Mummulan yläkerrassa asui tätini Leila perheineen. Oli harvinaista nähdä Väinö-vaari kotona. Hän oli lähes aina matkoilla Nokialla käyntiemme aikana, ja niin hän oli ollut jo isänikin lapsuudessa. En muista paljon noista tapaninpäivän vierailuisista, mutta se on jäänyt mieleen, että katselimme aina televisiosta sirkusta.

Töissä joulua ympäri vuoden

Työpaikallani Suomen Lähetyksessä joulukuoli on läsnä ympäri vuoden. Kauneimmat joululaulut

Piparkakkutalkoissa Lauttasaaren kirkolla.

Kuva on otettu veljeni Eeron luona Kärkölässä viime jouluna. Kuvassa on veljeni viidestä lapsesta nuorimmat, kaksoset Eerika ja Samuli, sisareni Merja, veljeni Eero ja aivan oikeassa reunassa mieheni Arto.

-vihkon laulut valitaan jo alkuvuodesta, ja lähes miljoonan kappaleen painos on valmis, kun jouluun on vielä pitkä aika. Kustannusliikkeessämme valitaan joulukalenterin -ja korttien taiteilijat ja kuvat jo keväällä.

Lähin työtoverini Marjatta Kosonen toimittaa Lähetyssanomien lisäksi Lähetyksessä ja Kotimaan yhteistä Tulkoon joululehteä. Sen työstäminen on kiivaimmillaan kevätauringon paisteessa. Tänä syksynä juttumatkalle Lähi-itään lähtiessään Marjatta sanoi pitävänsä jouluun ainakin muutaman viikon etäisyyttä. Kyllä nauratti kun sain häneltä Jerusalemissa viestin: "Olen käynyt tällä viikolla jo viisi kertaa Betlehemissä."

Pirre Saario

Suomen Lähetyksessä ELY-yhteyshenkilö
Lähetyksessä kustannuspäällikkö ja
Lähetyssanomien toimituspäällikkö

Joulun aaltopituus SANOMA TAIVAASTA YHDISTÄÄ

Jouluyön paimenia ja nykyisiä kristillisten radio-ohjelmien kuuntelijoita ja TV-ohjelmien katselijoita yhdistää se, että viesti Vapahtajasta tuli ylhäältä, sanansaattajilta. Heitä ja meitä yhdistää myös se, että me kaikki tarvitsemme kuulla tuon saman taivaallisen ilouutisen, sillä itsestämme emme sellaista sanomaa saa puristettua esille.

Taivaan enkelit tulivat taivaasta maan päälle kertomaan Jeesuksen syntymästä ensimmäiseksi paimenille, joita tuohon aikaan pidettiin niin halveksittavina, ettei heitä edes kelpuutettu todistajiksi oikeuteen. Näin jo Jeesuksen syntymässä viimeiset tulivat ensimmäisiksi, eli ne, jotka kaikkein eniten kaipasivat mahtavaa uutista Vapahtajan ja syntien Sovittajan tulosta maailmaan, kuulivat sen ensimmäiseksi.

Nykyään evankeliumin sanoma, jota lähetetään sähköisten viestimien avulla eri puolille maailmaa, tavoittaa myös savimajan asukkaan tai kaukaisten seutujen, lähes unohdetut asukkaat, jotka myös tarvitsevat iloista uutista Jumalan rakkaudesta heitä kohtaan.

Mutta toki sitä tarvitsemme myös me tänäkin jouluna. Meillekin on Vapahtaja syntynyt, meillemkin on annettu anteeksiantamuksen sanoma, joka murtaa synnin ja kuolemankin kahleet, vuoden pimeimpänäkin aikana.

Betlehemin paimenet löysivät Kristuksen, kun he ottivat todesta taivaasta tulleen sanan. Sen sanan he ilmoittivat myös Jeesus-lapsen ympärille kokoontuneelle väelle. Sen sanan Maria

Kuva: Jukka Norvanto

kätki sydämeensä. Samantapaiseen tehtävään kuin paimenet on meidätkin kutsuttu. Me olemme saaneet Raamatun sivuilla Jumalan antaman sanan Jeesuksesta Kristuksesta. Se sana antaa meille Jeesuksen, ja se sana meidänkin välittämänämme on voimallinen tuomaan iloa ja elämää niin lähelle kuin kauaskin.

Jukka Norvanto

pastori, lähetysteologi ja raamattukouluttaja
Medialähetys Sanansaattajat

Kuvat Israelista, Enkelten Kappelista: Liisa Norvanto

Pyhän perheen esämää

Jeesus viedään temppeliin ja Simeon saa nähdä Luvatus

Luukas 2:25-35 Jerusalemissa eli hurskas ja jumalaapelkäävä mies, jonka nimi oli Simeon. Hän odotti Israelille luvattua lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen yllään. Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei kuolema kohtaa häntä ennen kuin hän on nähnyt Herran Voidellun. Hengen johduksesta hän tuli temppeliin, ja kun Jeesuksen vanhemmat toivat lasta sinne tehdäkseen sen, mikä lain mukaan oli tehtävä, hän otti lapsen käsivarsilleen, ylisti Jumalaa ja sanoi: Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut.

Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.

Jeesuksen isä ja äiti olivat ihmeissään siitä, mitä hänestä sanottiin. Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, lapsen äidille: "Tämä lapsi on pantu koetukseksi-

Itämaan tietäjät kumartavat vastasyntyntä

Matteus 2:1, 9-11 "Kun Jeesus oli syntynyt Juudean Betlehemissä kuningas Herodeksen aikana, Jerusalemiin tuli idästä tietäjiä." ... ja tähti, jonka he olivat nähneet nousevan taivaalle, kulki heidän edellään. Kun tähti tuli sen paikan yläpuolelle, missä lapsi oli, se pysähtyi siihen. Miehet näkivät tähden, ja heidät valtasi suuri ilo. He menivät taloon ja näkivät lapsen ja hänen äitinsä Marian. Silloin he maahan heittäytyen kumarsivat lasta, avasivat arkkunsa ja antoivat hänelle kalliita lahjoja: kultaa, suitsuketta ja mirhaa.

si: monet israelilaiset kompastuvat ja monet nousevat. Hänet on pantu merkiksi, jota ei tunnusteta, ja sinun omankin sydämesi läpi on miekka käyvä. Näin tulevat julki monien sisimmät ajatukset."

Joosef vie Marian ja Jeesuksen Egyptiin

Hoosea 11:1 "Kun Israel oli nuori, rakastin minä sitä, ja Egyptistä minä kutsuin poikani."

Matteus 2:13-14 Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaasi ja pakene Egyptiin. Pysy siellä, kunnes käsken sinun palata. Herodes aikoo etsiä lapsen käsiinsä ja surmata hänet." Joosef heräsi unestaan, otti heti yöllä mukaansa lapsen ja hänen äitinsä ja lähti kulkemaan kohti Egyptiä.

Matteus 2:19-20 Kun Herodes oli kuollut, Herran enkeli ilmestyi Egyptissä Joosefille unessa ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä mukaa-si ja palaa Israelin maahan. Ne, jotka halusivat surmata lapsen, ovat kuolleet."

Juhlaa jokaiseen päivään

Katso, pimeys peittää maan,
yön synkkyys kansat.
Mutta sinun taivaallesi kohoaa aamunkoi.
Herran kirkkaus hohtaa sinun ylläsi.

(Jesaja 60:1-2)

Esa Eerola.

Kuva: Hannu Jukola

Aikaa viikko tai kaksi. Taakse jäi se talvi, johon joulun unelmia elämän sirpaleisuudesta yritimme koota. Etsimme aineksia menneestä, tutut laulut herkistivät elämän kovettamaa mieltä. Odotimme, ihmettä elämäämme. Odotimme muutosta. Osasimmeko ottaa sen vastaan?

Loppiainen on syntynyt esi-isiemme ja -äitiemme pimeään ajan keskellä viettämän juhla-ajan päättymisen johdannaisena. Se viestittää: "Nyt se on ohi". Elämän arki jälleen jatkuu, kuten pitääkin. Mutta älköön se antako meille kuvaa siitä, että se uskomme keskeinen sanoma, jonka Betlehemin seimellä olemme kuulleet olisi ohi niin, että saisimme sen unohtaa.

Kristillisen kirkon aamuhetkistä alkaen tämä juhla on kertonut valosta, joka on tuonut sisäisen juhla-ajan mahdollisuuden vuoden jokaiseen päivään. Joululaulun tutut sanat ovat kuin rukoushuokaus: "Oi jospa ihmisellä ois joulu ainainen". Se on tarttumista siihen todellisuuteen, joka vuosisatojen katastrofien keskellä on kantanut ja syventänyt uskoamme. Se saa sannallisen muotonsa kirkon uskontunnustuksessa, joka on jouluun lujasti sidottu: "Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka syntyi... ..Vaптаhtajaksemme."

Kuva maailmasta pimeyden ja eksyttävien polkujen erämaana on ollut kilvoittelijoille aina tuttu.

Siksi Kristuksen kirkon tehtävä on ollut ja tulee aina olemaan jouluyön enkelkuoron jatkeena laulamassa Jumalan kunniata inhimillisen itsekkyyden, itseriittoisuuden ja kunniantottoman kunniantavoittelun maailmassa. Sen tehtävä on

kääntää katseet pimeydessä loistavaan valonlähteeseen, joka on itsestään todistanut: "Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo".

Siksi Kristus antoikin kirkolleen tehtävän kysymättä uskomme määrää, elämäntilanteemme sopivuutta tai taitojamme. Tässä moniarvoisessa maailmassa hän lähetti seuraajansa kertomaan tarjolla olevasta pelastustiestä. Hän yksin on tie, yksin totuus, yksin elämä. Vain hänen kauttaan joulun seimen pyhyys voi heijastua arkemme jokaiseen päivään.

Tehtävänsä valmistautuvat lähetystyöntekijät kysyivät Herraltamme: "Mihin sinä meidät lähettät." Vastaus tuli toistuvasti: "Menkää pimeään." He tiesivät, että tuo "pimeä" tarkoitti slummeja, johon kukaan ei uskaltanut mennä. He menivät ja saivat nähdä Kristus-valon johdattajana tuossa pimeyden kaupunginosassa.

Kristuksen rakkauden yhteyteen kaivannut kyselijä ja etsijä Mika Waltari kiteyttää oman kaipauksensa kirjansa "Valtakunnan salaisuus" viime lehdellä näin: "Minulla on harras halu, että Hänen, Kristuksen opetuslapset kastaisivat minutkin ja liittäisivät minut käten päällepanemisen kautta Kristuksen opetuslasten joukkoon." Waltari tunsi, että Betlehemin seimellä muut kuin hän olivat kokeneet sellaista, mistä hän ei ollut osalliseksi ehtinyt. Waltari jatkoi: "Ehkä silloin saisin voimaa hänen voimaansa, jaksakseni elää. Kiinnittyisin toivoon, joka ei olisi omia unelmiani, vaan Kristuksen rakkauden läsnäoloa joka päivä."

Esa Eerola

Makea joulukertomus

Lähestyvä joulu on sävyttänyt Siionin Kannel -seuroja. Loppulaulu on jo laulettu, mutta jäljellä ovat vielä arpajaiset, jotka Eira Mäkinen on järjestänyt. Päävoitto on hänen tekemänsä piparkakkutalo, mutta... minkälainen! Tässä täytyy hieraista silmiään: talli, seimi, tähti, Maria, Joosef, enkelit, paimenet, lampaat, tietäjät, kamelit...

Arpa suosii, ja kiitollisena kannan kotiin ison laatikon joulun tuntua. Toivon hartaasti, että piparkakkuseimi on tuottanut euroja Elyn työlle. Rakkaus evankeliumin levittämiseen on kekseliäs. Se käyttää apuna vaikka taikinaa!

Kotona pienten silmät leviävät hämmästyksestä. Seimirakennelman ympärillä kerrataan joulun tapahtumia loppiaiseen saakka. Sovitaan, että vasta silloin serkkupiiri saa käydä makean kimpun.

Eira on harrastanut piparkakkutalojen tekemistä jo pitkään. Niillä hän on myös kerännyt monissa arpajaisissa rahaa lähetystyölle. Tottakai kotitalousopettajan ammattitaito auttaa, mutta tarvitaan luovuutta ja ahkeruuttakin. Vuosien kuluessa on myös kertynyt mittava tarvikevarasto. Piparkakkumuottejakin on yli kuusisataa, on ostettuja, lahjaksi saatuja, ulkomailta tuotuja...

Eiran harrastuksen tekee ilmiselvästi hauskemaksi se, että hän jakaa sen tyttärensä Susannan kanssa, joka on varsinainen taitaja hankin sekä äitinsä tavoin kotitalousopettaja. Susanna on jopa osallistunut useamman kerran piparkakkuteosten näyttelyyn Virossa.

Piparkakkutalo kuuluu monen perheen jouluun, usein lasten toivomuksesta tehtynä. Joulu-evankeliumiin liittyvää muunnosta en ollut ennen nähnyt. Voisihan siitä kehitellä omien taitojen mukaisen version. Pöydällä pienikin piparkakkuseimi tarjoaisi muutakin kuin makeutta...

Mäkisilläkin seimiteos virittää monet keskustelut. Sama seimen sanoma on Siionin Kanteleen laulussa, jonka on kirjoittanut K.V. Tamminen. Sitä heillä on tapana laulaa joka joulu.

Eeva Takala

- 1. Käyn kanssa paimenten seimelle Jeesuksen
nyt lasta katsomaan oljilla vuoteessaan,
kun tähteni syntyi hän tänne.*
- 2. Käyn kanssa enkelten laulamaan kiitoksen,
kun Herra armossaan tuo rauhan maailmaan.
Myös minulle rauhansa antoi.*
- 3. Mä kanssa tietäjäin myös joulun tähden näin.
Tuon kullan, mirhani ja suitsutukseni.
Hän kaikkensa minulle antoi.*
- 4. Mä kanssa Marian sanoman talletan.
Viestiä paimenten näin mietin tutkien:
Oi millaisen lahjan nyt sainkaan!*
- 5. Sun, Jeesus, kanssasi mä vietän jouluni.
Käy, lapsi, kotiini nyt jouluvieraaksi,
niin jouluni ei lopu koskaan.*

Puolalainen paavi Johannes Paavali II aloitti Pietarinkirkon aukion seimiperinteen vuonna 1982. Kuva: Upi.

”Nyt seisahdun mä seimelles”

... Helsingissä Aleksilla, Nurmeksessa Kirkkokadulla...

Tapa rakentaa oma jouluseimi on levinnyt nopeasti suomalaisiin koteihin, kouluihin, kirkkoihin, kauppalikkeisiin. Katolisessa maailmassa seimet ovat aina kuuluneet jouluperinteisiin. Roomassa joulun tienoolla liikkuva löytää kirkosta kuin kirkosta seimirakennelman, joka vuosi hiukan erilaisen, ja kaikkein suurimman Pietarin kirkon aukiolta. Puolalaiset jouluseimet Varsovan joulutorilla ovat taidokkuudessa omaa luokkaansa. Katolisissa kodeissa jouluseimi on usein jopa tärkeämpi kuin joulukuusi.

Jouluseimi kuvittaa Matteuksen ja Luukkaan jouluevankeliumeja. Jouluyön päähenkilöitä ovat vastasyntynyt Jeesus ja hänen äitinsä Maria sekä Joosef. Pyhä perhe sijoitetaan asetelmaan keskeiselle paikalle usein eläinsuojaan tai luolaan. Myös paimenet, itämaan tietäjät ja enkelit kuuluvat mukaan, samoin eläimistä ainakin aasi ja härkä sekä tietäjien kamelit. Seimiä val-

mistetaan eri materiaaleista, savesta, paperista, puusta, metallista, vahasta, norsunluusta.

On seimiasetelmia, joiden ihmis- ja eläinhahmot ovat pikkuruista minikokoa tai, kuten Pietarin kirkon aukiolla, luonnollisessa koossa. Myös elävät ihmiset karjoiheen voivat muodostaa seimiasetelman, mikä edustaakin kaikkein alkuperäisintä seimiperinnettä. Eri maanosissa katolinen perinne on saanut väriä paikallisesta kulttuurista, mikä näkyy esimerkiksi hahmojen puvuissa ja taustamaisemassa.

Jouluseimen historia alkaa 1200-luvulla pienessä italialaisessa Greccion kylässä lähellä Assisia Umbrian maakunnassa. Varakkaan kangaskauppiaan kerjäläismunkiksi ryhtynyt perillinen, ”Jumalan pieni köyhä”, Franciscus Assisilainen, järjesti tiettävästi ensimmäisen seimen joulukuussa 1223 juuri siellä.

Hän innostui ajatuksesta käytyään Pyhällä maalla ja nähtyään siellä Jeesuksen syntymä-

paikan. Franciscus rakensi "elävän seimen", jossa ihmiset esittivät ensimmäisen joulun tapahtumia kuvaelman tapaan. Sellaisena perinne aluksi levisikin eri puolille Italiaa ja koko silloista kristikuntaa. Vähitellen kuitenkin nuket, veistokset ja kuvat korvasivat elävät ihmiset ja eläimet. Seimien rakentaminen kehittyi 1700-luvulla erityiseksi taiteen lajiksi Italiassa, varsinkin Napolissa. Perheet saattoivat kilpailla siitä, kenellä oli taidokkain seimiasetelma.

Franciscus ei seimellään kuitenkaan tavoitellut näyttävyyttä ja mainetta vaan sitä, että ihmiset huomaisivat joulun todellisen keskuksen, Jeesus-lapsen. Joulun viettoon liittyi – tuolloinkin – paljon maallista menoa, lahjojen antamista, syömistä ja juomista, mikä uhkasi peittää alleen juhlan olennaisimman sanoman.

Lisäksi Franciscuksella olivat mielessä pyhiinvaeltajat, jotka pyrkivät Pyhän maan muistorikkaisiin maisemiin voidakseen siellä nähdä Vapahtajan elämän tärkeät paikat ja eläytyäkseen myös joulun tapahtumiin. Turkki piti kuitenkin tuolloin valtaa Palestiinassa, minkä vuoksi sinne kulkevat kristityt joutuivat suureen vaaraan. Siksi oli tarpeen tuoda "Betlehem kaikkialle", rakentaa joulun maisema henkilöineen lähelle, niin että oli turvallista tulla rukoilemaan ja palvomaan vastasyntynyttä Jeesus-lastaa.

Joulu ei alun perin ollut kristityille erityisen tärkeä, sillä ennen muuta muistettiin Kristuksen kärsimystä ja ylösnousemusta. Vasta vähitellen alettiin kiinnittää huomiota Jeesuksen syntymän juhlimiseen. Sen ajankohdaksi vakiintui 300-luvun alussa muinaisen roomalaisen kalenterin talvipäivänseisauksen ja Voittamattoman aurin gon päivä 25.12., jota oli edeltänyt viikon mittainen Saturnalia-juhla.

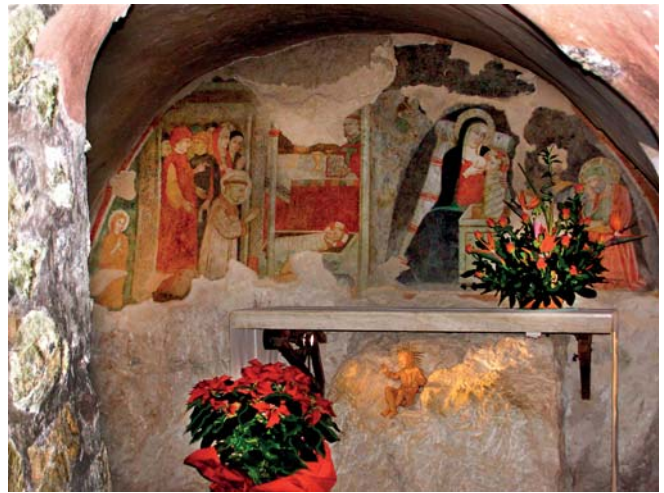
Kristityt antoivat alun perin pakanalliselle juhla-ajalle kokonaan uuden sisällön muuttaessaan sen Jeesuksen syntymäpäiväksi. Jotkin Saturnalia-juhlan perinteet – esimerkiksi lahjojen antaminen – säilyivät mutta saivat nekin kristillisen tulkinnan. Jeesuksen syntymän juhlinnassa pääasia saattoi kuitenkin unohtua. Niinpä Franciscus muistutti seimellään siitä, mikä joulussa oli olennaista. Silti pääsiäinen oli ja on yhä kristittyjen ykkösjuhla, joulu vasta myöhäisempää perua.

Vasta tätä jouluseimikertomusta laatiessani huomasin, että Nurmeksessa joka jouluaaton aatto esitettävä Immanuel-jouludraama on Franciscuksen jouluseimiperinnettä alkuperäisimmillään! Katsojat pääsevät siinä itse osal-

listumaan joulun tapahtumiin. He huomaavat juhlan oikean sanoman: Jumala on syntynyt ihmiseksi. Jouludraaman äiti, toimittaja Eeva Vainio oli sen itse tajunnut ja kyseli Franciscuksen tavoin, miten tämän viestin saisi perille kulutushysterian keskellä hössöttävälle ihmiselle, miten pysäyttää hänet miettimään, mistä joulussa todella oli kysymys.

Ratkaisu löytyi siitä, että ihmiset saatettiin seuraamaan ensimmäisen joulun tapahtumia, ei sadunhoitoisena kiiltokuvana vaan olemalla osa näytelmää omana itsenään, rakennettiin autenttinen tilanne, ikään kuin joulu tapahtuisi ensimmäistä kertaa, ja katsoja olisi sitä todistamassa, yhtenä sen ajan ihmisistä. Näin hän saisi mahdollisuuden syvällisempään kokemukseen joulun mysteeristä ja myös siitä, että Jumala on elävänä voimana jatkuvasti läsnä ihmisten arkipäivässä.

Kyllikki Tiensuu

Fresco Franciscuksen seimestä Greccion luostarin luolassa. Kuva: Upi.

Nurmeksens Immanuel-jouludraaman seimikohtaus. Kuva: sanomalehti Karjalainen.

Lapsuuteni joulu

Kun olin lapsi, asuimme talvisin Paa-vonkulma-nimisessä kerrostalossa Hämeenlinnassa. Samassa kerroksessa oli isällä yksityinen synnytys-sairaala Höyhensaari. Sinne oli meiltä sisäkautta yhteys, joka helpotti monessa asiassa, sekä isän lääkärintoiminnassa että aterioitten aikaan ruokien kantamisessa, koska me kotona söimme samaa ruokaa kuin sairaalan puolella potilaillekin laitettiin.

Joululeivonnaiset leivottiin tietysti kotipuolella, että lapsetkin saivat osallistua tähän joululauvalmisteluun. Joulumme alkoi oikeastaan jo silloin, kun erilaisten herkkuleivonnaisten tuoksu rupesi leviämään huoneisiin.

Ihan varmalta joulun tulo tuntui, kun suuren eteishallimme peilipiirongin päälle ilmestyi kaunis tuomaanristi toivottamaan kaikki tulijat tervetulleiksi. Sama risti - vuosien saatossa jo vähän kärsineen näköisenä - koristaa uskollisesti vieläkin joka vuosi omaa eteistäni.

Muihin joululauvalmisteluihin kuului sitten perhekuoron harjoittelua eli joululaulujen ”äänissä laulamista”. Oli nimittäin tapana, että aat-

tona päivällä sekä myös joulupäivänä ja joskus tapaninakin pikku harmonimme nostettiin Höyhensaareen käytävälle, potilashuoneitten ovet avattiin ja me lauloimme koko perheen voimalla sekakuorosovituksia Virsikirjan, Hengellisten laulujen ja Siionin virsien joululauluista. Eniten ehkä lauloimme isoisän (Ilmari Krohnin) tekemää sovitusta ”Joudu jo sinäkin Siionin kansa...” Me lapset rakastimme erikoisesti säkeistöä, joka alkoi: ”Enkelit heliällä äänellensä...”

Isoisä oli tehnyt myös oman perheen soittimille kauniin Bach-mukaelman kymmensäkeistöiseen Enkeli taivaan -virtteen. Siinä Antero soitti 1-viulua, minä 2-viulua, isä kotiurkuja ja Helmi 2-pianoa. Äiti sitten soitti flyygelillä suurta, kaiken koossa pitävää, vaikeata 1-pianon osuutta. Tätäkin virttä piti ehtiä vähän harjoitella yhdessä, vaikka jokainen olikin oman stemmansa kanssa tehnyt töitä jo aikaisemmin.

Aatonaattona äiti kaivoi salaperäisestä kome-rostaan kaikenlaisia siellä säilytettyjä tavaroita, joilla koti yhdessä koristettiin. Sieltä löytyi pari kolme erilaista himmeliä, jotka ripustettiin perinteisiin paikkoihinsa eri huoneisiin. Salin ja urkuhuoneen väliseen avaraan oviaukkoon rakennettiin perunahimmeli kultamaaliin kastetuista ohran ja kauran oljista, joissa oli jäljellä tähkäpäät. Sellaista en ole muualla nähnyt, mutta äiti kertoi sellaisen olleen hänen mummulassaan. Otettiin mahdollisimman tasaisen pyöreä peruna, siveltiin se kultamaalilla ja pisteltiin viljat varrestaankin siihen kiinni. Usein niihin oli vielä pujotettu silkkipaperista tehtyjä erivärisiä kukkia. Lasten kasvaessa maku muuttui eikä kauniita viljoja enää kullattu sen enempää kuin perunaa-kaan. Mutta siinä se perunahimmeli kevyessä ilmavirrassa hiljalleen pyörien herätti kaikkien ihastusta.

Joka puolelle aseteltiin paljon erilaisia kynttilöitä ja joulukelloja. Kerran saatiin lahjaksi nykyisen enkelikellolaitteen itse tehty edeltäjä. Se oli ripustettava laitos, jossa alimmaisena oli teli-

Elina Pataila.

neessään palamassa kaksi vahvaa kynttilää. Niiden liekkien lämpö pyöritti yläpuolelle asennettua "tuulimyllyä", jossa oli eri pituisiin, ohuisiin rautalankoihin ripustettuja värikkäitä helmiä. Laitteen toisella laidalla oli kolme päällekkäistä, eri korkuisilla äänillä heleästi soivaa metallista kelloa, jotka muistuttivat vanhan herätyskellon kupua. Kun laite pyöriessään heilutti eri korkeudelle ripustettuja helmiä, ne osuivat vuoron perään eri äänellä soiviin kelloihin. Se kuulosti ihanalta, kuin hiljaiselta enkelien soitolta.

Ruokasalin pöytä vedettiin niin pitkäksi kuin mahdollista ja koristettiin koko joulun ajaksi. Valkea, pitkä Ojoisten mummun pellavapöytäliina levitettiin alimmaiseksi ja sen päälle jokin kaunis, ehkä lasten tekemä joululiina tai joskus vain kapea punainen kankaansuikale, joka silloin oli yhtä pitkä kuin valkea liinakin. Keskellä pöytää seisoj olkinen, suuri pukki, ja sen kahta puolta oli pienet "risupesät", joihin oli istutettu punaiset tulppaanit sekä joskus myös tuoksuva kielo. Lisäksi pöydälle mahtuivat kynttilänjalat, ja toisinaan muistan siinä olleen lasten villalangoista tekemiä pieniä tonttujen siellä täällä istumassa. Lopuksi pöydän päähän siirrettiin suuri keinutuoli istuimeksi Verner-i-soisälle.

Kauan aikaa isä halusi, että kuusi käytiin hakemassa vasta jouluaaton aamupimeällä rantatorin myyjiltä. Myöhemmin saimme "huutoänessyksellä" hakemisen siirretyksi aatonaattoon, kun aattona tahtoi tulla niin kiirettä. Hautausmaallakin piti ehtiä käydä viemässä kukka tai havuseppele monen omaisen haudalle. Yritimme joskus sytyttää sinne kynttilänkin, mutta eiväthän tavalliset kynttilät tahtoneet pysyä siellä palamassa. Siihen aikaan ei tunnettu vielä sellaista käsitettä kuin hautakynttilä, jonka valmiine suojuksineen saa nyt ostaa kaupasta.

Kuusi oli meidän lasten mielestä aina yhtä ihana, vaikka isot välillä moittivatkin sen olevan harva tai siinä olevan jotain muuta vikaa. Kuusen jalka oli niin erikoinen, etten tiedä, mistä se oli saatu. Se oli vihreäksi maalattu rautainen jalka, jossa oli vesikuppi keskellä ja sen ympärille saranoin kiinnitettynä kolme kyyhkystä. Niiden terävät nokat pantiin kuusen runkoa vasten, ja pitkät pyrstöt toimivat seisontajalkoina. Joskus kuusta pystytettäessä olisi tosin toivonut kyyhkysiä olevan neljä, kun kolmella oli usein aika temppu saada iso kuusi pysymään pystyssä.

Latvaan pantiin sama vanha, ryppyinen mutta silti hopealta kimaltava tähti, koska se "oli aina siinä ollut". Siihen oli kiinnitetty isän syvänharmaasta kreppipaperista leikkaama n.20 cm leveä suikale, johon hän oli kultavärillä maalannut sanat: KUNNIA OLKOON JUMALALLE KORKEUDESSA JA MAASSA RAUHA, IHMISILLÄ HYVÄ TAHTO. Se oli kuusen paras koriste kynttilöiden lisäksi, kun se tähdestä lähtien kiersi korkkiruuvina kuusta ylhäältä alas. Muut koristeet sitten vaihtelivat. Joskus oli pelkkiä hopeisia tinapaperisuikalekimppuja pitkin oksia, joskus taas lapset olivat itse tehneet koristeita, ja myöhemmin taidettiin käyttää pelkkiä olkikoristeita. Lippuja ja namusia meillä ei harrastettu, ja kaverien kotonan ihan ihmettelin niitä.

Sota-aikana kun kynttilät olivat tiukassa, äiti löysi jostain kauniita, erivärisistä lasista hiottuja kukkia, tai ehkä ne olivat tähtiä. Niissä oli sisällä lamppu, ja ne olivat kaikkien mieleen, kun sähkökynttilöistä ei oikein kukaan pitänyt. Sota-ajan jälkeen käytimme niitä kuusessa vielä kynttilöiden lisäksi, kun olimme niihin niin ihastuneita.

Lapsuuteni joulukuusi. Piirros Elina Pataila.

Iltapäivällä kello neljän aikaan, joka oli Höyhensaaren oma päivällisaika, oli koko väki koontunut: oma perhe, isoisa, äidin kolme naimatonta vanhaa tättiä Tampereelta ja joku paikkakuntalainen vanhus sekä vanha, pikkui-nen ja ihan valkotukkainen Sakaloffin tätti ja myöhemmin myös ompelija-ystävämme ”Eeppana”. Tietysti mukana olivat isoisan Vanha-Anna sekä meidän omat kaksi kotiapulaista. Kun herkkuruuat Höyhensaaresta oli höyryävinä haettu, niin voitiinkin ”oikea joulunvietto” alkaa.

Isoisan möreä ääni sekoittui, erikoisena muistiin jääden, lasten kirkkaisiin ääniin, kun ennen aterialaulettiin äidin säestyksellä ”Kiitos nyt Herran, Hän korkein on kuninkahamme...” Sitten isä piti rukouksen ja siunasi ruuan. Ateria sisälsi tietenkin kaikki suomalaiset jouluherkut, oli kinkkua ja sen vierellä kuumia luumuja ja suuria vihreitä herneitä. Oli kaikkia laatikoita, rosollia, lipeäkalaa ja riisipuuroa manteleineen. Olipa vielä hyvinä aikoina graavilohta ja muikunmätää, jopa joskus jälkiruuaksi luumuvanukasta. Isä sanoi aina, että yksityissairaalassa pitää tarjota potilaille mahdollisimman hyvää ruokaa – ja niin saimme mekin aina sairaalan myötä ihan ihania ruokia.

Jouluna sai jokainen syödä mitä halusi eikä kaikkia ruokia taitanut jaksaa kukaan. Itselläni oli lapsena huono ruokahalu ja nautin, kun sai syödä valikoiden. Usein söin vain pikkuviipaleen kinkkua ja pikkuriikkisen lanttulaatikkoa sekä luumuja. Jonakin jouluna maistui pelkästään lipeäkala ja mätivoileipä. Eikä kukaan torunut!!

Riisipuuron manteli olisi houkuttanut, mutta harvoin jaksoin koko puuroa syödä. Ajattelin, etten kuitenkaan mantelia löytäisi. Kerran erehdyin mantelin toivossa ottamaan lautasen täyteen puuroa, mutta ennen kuin ehdin syödä lusikallistakaan, oli isoisa jo löytänyt puurostaan sen halutun mantelin. Mutta hänpä tekikin sitten sellaisen urotyön, että se jäi lapsen mieleen ikuisesti: hän sanoi, että kun olemme niin hyviä ystäviä, niin pannaan kaikki puoliksi. Hän otti mantelin huuliensa väliin ja antoi minun puraista siitä puolet. Sitten hän vielä söi suurimman osan puuroani, koska tiesi sen olevan minulle ihan ylivoimainen urakka.

Toinenkin, ruuasta johtuva joulun juhlistus meillä oli lasten kesken sitten yöllä. Silloin meillä oli vielä tapana, että kinkku tuotiin kokonaise-

Kuva: Hämeenlinnaseura ry.

na pöytään, ja vaikka muut ruuat kyllä korjattiin aterian jälkeen pois, niin kinkku, sinappi ja ehkä myös jotain joululimppua jätettiin pöytään koko joulun pyhien ajaksi. Yöllä me lapset hiivimme paljain jaloin paitasillamme nävertämään kinkusta pieniä paloja. Se oli olevinaan niin hirveän suuri ja erikoinen nautinto, KUN JOULUNA SAI YÖLLÄKIN SYÖDÄ!! Ei meillä oikeastaan edes nälkä ollut, mutta olihan niin hienoa saada syödä yöllä, ihan kuin tontut!

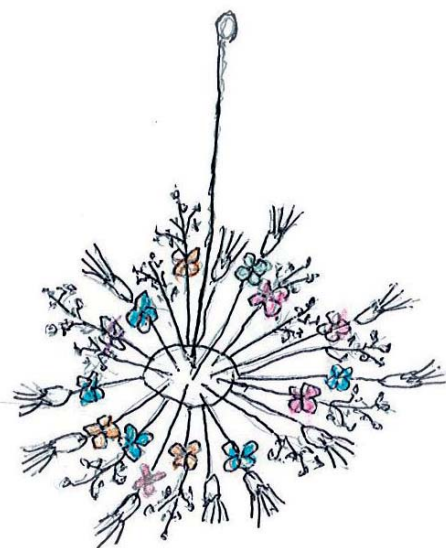
Iltapäivällä, yhteisen juhla-aterian jälkeen noustiin sitten seisomaan ja isän kiitosrukouksen jälkeen laulettiin "Herraa hyvää kiittäkää..."

Kun yhdessä oli korjattu astiat pöydästä ja tiskattu, niin väki alkoikin kokoontua saliin joulun "pääjuhlaa" viettämään. Sinne kerääntyi kanssamme aterialla olleiden lisäksi koko Höyhen-saaren henkilökunta, joskus joku jalkeilla oleva potilaskin ja ehkä jonkun hoitajan äiti. Kaikki ovet meiltä Höyhenosaareen avattiin samoin kuin potilashuoneittenkin ovet, että yhteys toimisi molemmin päin: isä ja päivystävät hoitajat kuulisivat, jos joku soitti kelloa ja tarvitsi apua, ja toisinpäin taas kaikki pystyisivät ainakin kuunnellen ottamaan osaa jouluaaton hartaushetkeemme sairaalastakin käsin.

Alettiin laulamalla kotiorkesterin säestyksellä kaikki kymmenen säkeistöä Enkeli taivaan -virrestä. Sitten isä luki jouluevankeliumin ja piti sen pohjalta meille pienen puheen, jota seurasi rukous, jonka loppuna koko väki yhdessä lausui Isä meidän -rukouksen, ja viimeiseksi isä siunasi meidät kaikki.

Perinteisiin kuului, että sen jälkeen aina laulettiin isän pianolla säestäessä "Jeesuslapsen kehtolaulu" eli sen ajan Virsikirjan numero 20: "Kaikki kansat laulakaa, ilovirttä veisatkaa..." Sen me kaikki lapset osasimme ulkoa, mutta vieraille jaettiin kyllä virsikirjat. Vielä minunkin lasteni jo mukana ollessa olivat nämä traditiot säilyneet niin samanlaisina, että jos joku uskalsi ehdottaa jotain muuta virttä siinä kohdassa, huomautti koko lasten äänten kuoro: EI, EI, NYT ON JEEUSLAPSEN KEHTOLAULUN VUORO!

Huvittavana yksityiskohtana on lapsuudestani jäänyt mieleen, kuinka isä heti kun se virsi loppui, hypähti pianotuolilta käsiään hieroen ja taputtaen ja huudahti: NYT ON SITTEN PII-

Perunahimmeli.
Piirros Elina Pataila.

RILEIKIN AIKA !!! KAIKKI MUKAAN,VANHAT JA NUORET!

Ja niin piirittiin ja laulettiin kaikki tutut piirileikit "Joulupuu on rakennetusta" "Porsaita äidin oomme kaikkiin". Viimeisenä huipentumana leikittiin sitten "niiaamaijaa", äidin siirryttyä flyygelillä säestämään sitä vanhan rekipolskan sävelellä.

Ennen kuin koko joukko yksitellen oli vuoron perään toisilleen niiaillen haettu pitkään letkaan mukaan ja tehty "lankarulla", oli äiti ehtinyt moneenkin kertaan käydä säestyksessään läpi kaikkisävellajit. Hauskinta tässä leikissä oli lapsena mielestäni se, kun KAIKKIEN PITI NIIATA. Ja siinä niiaili sitten mukana ihan innoissaan niin isä kuin isoisäkin!

Aina kesken piirileikin soi ovikello hurjasti – ja JOULUPUKKI TULI!

Olimme lapsena kovia pelkäämään, kun pukkimme oli puettu niin hurjiin napaseudun turkiksiin. Jalassa oli karvapuoli päällepäin käännetyt, isän lentokoulutuksessa käyttämät sudennahkaiset, polven yli ulottuvat päällyssaappaat. Päässä oli ilveksennahkainen lentäjänlakki, sekin nurinpäin käännettynä. Takki oli oravannahkaturkki, jota kulumien takia oli jo pitänyt vähän lyhennellä, ja kädessä ketunnahkaiset rukkaset. Kaiken komeuden huippuna oli vielä Lapin kansan käyttämä ihan aito karhunahkainen hartiapeite, "sieppura", isän jostain lahjana saama. Oli kyllä niin karvainen pukki, että joku lapsista oli kerran käynyt äidiltä varmistamassa, että "ihan varmastiko se ei sentään ole karhu".

Meille oli jo ihan pienestä kerrottu, että joulupukki on vain joululeikkeihin kuuluva asia. Yksi pikkuveljistäni sai jopa koetella pukin naama-ria itselleen, että pelko väistyisi. Kun hän sitten äidin nuottikaapin oven suuresta peilistä näki pienen itsensä pukin naamari kasvoillaan, hän pelästyi niin hirveästi, että huusi ihan täristen kauhuissaan, kunnes joku sai irroitetuksi naamarin hänen kasvoiltaan.

Isä ei koskaan itse ollut pukkina, kun oli tärkeää, että hän oli pukkia vastaanottamassa ja itse jakamassa lahjoja, ennen kaikkea lukemassa pakettien runot kaikkien kuulla. Lääkärille olisi myös kesken kaiken voinut tulla hälytys, niin kuin toisinaan tulikin, eikä silloin voinut olla pukin tamineissa. Muut leikkivät pukkia sitten vuorotellen.

Kun minunkin lapseni olivat päässeet tutuksi näiden lapsuuteni jouluohjelmien kanssa, kävi kerran niin, että kun mummu pyysi taas joulua viettämään, pienimpäni vastustelivat, koska "siellä on niin ruma pukki". He kuitenkin suosituivat sillä ehdolla, että "äiti menee sen pukin sisään". Se, että kaikki lapset tiesivät joulupukin vain hauskaksi joululeikiksi, ei yhtään vähentänyt pukin odotetusta. Kyllä pukin joka joulu oli tultava!!

Joulupukin korissa oli aina kaikille läsnäolijoille vähintään yksi paketti. Lahjat eivät olleet rahallisesti arvokkaita vaan jotain pientä ja hauskaa, lapsilta itse tehtyjä tavaroita kauniisiin papereihin käärittyinä. Joskus joku kummitäti oli saattanut lipsahtaa lähettämään nukan tai vaikka ihan rannekellon, mutta se ei kuulunut varsinaisiin tapoihin. Ehkä tärkeintä paketeissa oli pikku runo, joita lapsetkin opettelivat paketin päälle kirjoittamaan. Antero oli rakastamalleen Vernerin-isoisälle joskus 3–4-vuotiaana itse väkertänyt "tärkeän" lahjan, jonka päällä pakettissa oli myös itse tehty "runo":

Iki iki vanha
Piki piki musta
ISOISÄ.

Illalla, kun paketit oli aukaistu, isot ihmiset joivat vielä kahvia joulutorttujen ja pipareitten kanssa. Lapsille tarjottiin lämmintä mehua sekä koko joulun ajan esillä pidettyjä, pikku pöydiltä löytyviä kuorimanteleita ja ruukkurusinoita sekä erilaisia pähkinöitä. Olihan luonnollisesti tuorei-

Kuvassa Höyhensaaren johtaja, tohtori Ensio Kurki-Suonio ja hänen vaimonsa, pianisti Aino Kurki-Suonio.

takin hedelmiä, ainakin punaisia omenoita, appelsiineja ja viinirypäleitä.

Usein laulettiin vielä pitkin iltaa yhdessä etenkin äidin rakastamia ja isoisän soinnuttamia jouluvirsiä vanhasta nuotista, jonka nimi oli "Adventti- ja Jouluvirsiä, Rytmillisillä sävelmillä, harmoniumin säestyksellä". Muistan, että lauessamme nautin monien palavien kynttilöiden tuoksusta. Se jotenkin kuului jouluisiin lauluihin ihan kiinteästi yhteen.

Vieläkin, kun tallella olevasta vanhasta nuotivihkosta niitä virsiä nyt itsekkin vanhana yksin soittelen ja laulelen, tuntuu ihan nenässä se palavien kynttilöiden tuoksu ja mieleen palaa se iloinen joulun rauha, joka kovin vilkkaassa lapsuuskodissani valtasi kaikkien mielen aina Jeesuksen syntymäpäiväjuhlassa. Jo lapsena olin ymmärtänyt, ettei mielen joulurauha tarkoita, että pitää olla jäykästi hiljaa ja puhumatta.

Aattoiltana ainakaan me lapset emme kovin myöhään valvoneet, kun aamulla oli kilpailu siitä, kuka jaksaisi lähteä joulukirkkoon kello kuusi. Eihän se aina kaikilta onnistunut, mutta illalla kyllä "tosissaan meinattiin".

Aamulla oli suuri voitto sille, joka sai kirkkomatkinsa toteutetuksi.

*Kiitämme
asiakkaitamme yhteistyöstä
ja toivotamme
rauhallista Joulua
ja siunausta
uudelle vuodelle 2013.*

WA

WOODAGENT
Keijo Niemelä

**Rauhaista Joulua ja
Onnea Vuoteen 2013!**

Kuluneesta vuodesta kiittäen,
Tilitoimisto Sari Pennanen
sari.pennanen@aloha.fi | 040 588 4787

Vaihde 014-5252 200, www.keokarstula.fi
Koulutus- ja kurssitiedustelut p. 044-3252 213
Rehtori p. 044-5252 212

- Koulutusta nuorille ja aikuisille
- Lyhytkursseja eri aloilta
- Majitus- ja ateriapalveluja tilauksesta

*Toivotamme Hyvää Joulua
ja siunausta vuodelle 2013!*

*Hyvää Joulua ja
Onnellista Uutta Vuotta*

TÄYDEN PALVELUN PAINOTALO • SERVICE TRYCKERIET

Ville Savimaa ja Helkan Kesä -tuoli

**SIGNATURE
HOTEL**

WORLD DESIGN
CAPITAL
HELSINKI 2012

Helka
hotelli

www.helka.fi | reservations@helka.fi | 09 613 580

Menipä ihanasti pipariksi

Perheemme jouluperinteeseen on yli 40 vuotta kuulunut joulupiparien valmistaminen. Kaikki alkoi oikeastaan siitä, että paikallisessa lehdes-
sä, Länsi-Suomessa, oli Paraisten piparien ohje. Innostuin heti asiasta. Yhdessä lasten kanssa teimme taikinan ohjeen mukaan. Seuraavana päivänä sitten koko kodin täytti ihana piparin tuoksu, kun pellit otettiin uunista. Herkullisia ja maukkaita ruskeat tähtöset olivat kaikkien mielestä.

Parin päivän päästä luin Länsi-Suomesta korjauksen pipariohjeeseen. Reseptissä oli ollut virhe. Mausteita oli merkitty puolet liikaa eli 2 teelusikallista yhden asemesta.

Menikö koko homma ihan pipariksi? Eipä suinkaan! Meidän perheessä siitä alkuperäisestä ohjeesta tuli se ainoa oikea, jota joka joulu on käytetty. Pipareiden muoto on vaihdellut tähtimallista enkelimuottiin ja piparkakkutalosta pipariseimeen.

Pipareihimme liittyy myös tarinoita. Tässä niistä pari:

Nuorin tyttäreemme piti jo ennen kouluikää kerhoa kotonamme. Ennen joulua soi ovikello ja yllätyksekseni ovella seisoivat talon lapsia tonttutakit päässä. He olivat tulossa Minnukka-kerhon pikkujouluun. Onneksi edellinen päivä oli ollut piparipäivä ja kerholaiset saivat ohjelman lomassa herkutella. Koko satsi siinä pieniin suihin sujahtikin.

Vanhin tyttäreemme vietti joulua Kanadassa 1980-luvun lopulla. Hän soitti sieltä kysyäkseen pipariohjetta. Niin suomalaisen joulun tuoksu ylti valtameren taaksekin.

Resepti on siirtynyt myös lasten perheisiin. Itsekin teen edelleen piparit vanhalla ohjeella ja taikinaa aina niin paljon, että herkkusuille riittää maisteltavaa ennen paistamista.

3/4 dl	siirappia
2 tl	kanelia
2 tl	inkivääriä
2 tl	neilikkaa
2 tl	pomeranssinkuorta
250 g	voita
2 1/4 dl	sokeria
1	muna
400 g	vehnä jauhoja
2 tl	soodaa

Siirappi ja mausteet kiehautetaan, sokeri ja voi vaahdotetaan ja siihen lisätään lämmin mauste-seos sekä kananmuna, jauhoihin lisätään sooda ja kaikki sekoitetaan keskenään. Taikina saa oleilla kylmässä seuraavaan päivään. Paistetaan 200° kunnes pinta on kauniin ruskea. Annetaan jäähtyä pellillä, nautitaan ihanasta tuoksusta, herkutellaan joulunaikaan ja viimeiset syödään loppiaisena, jos niitä silloin on vielä jäljellä.

Maiju Vuorenoja

Armoa ja iloa ihmisille

Evankelinen lähetysyhdistys – ELY ry

ELYn 5-vuotisjuhla, vuosikokous ja seminaari

Tampereella Kalevan kirkossa

13.-14.4.2013

katso tarkempi ohjelma:

www.evankeliset.net

*Linja-autoliikenne H. Ranta
oy toivottaa asiakkailleen
rauhallista joulua ja
onnellista uutta vuotta.*

KESKI-SUOMEN

Osuuspankki

**Kiteen Evankelinen Kansanopisto toivottaa
Hyvää Joulua ja Siunattua Uutta Vuotta!**

7.- 9.12. ADVENTIN AIKAAN tapaat ystäviä
Kiteellä, mm. Antero Rasilaisen ja Raili Mäkitalon.
Toimiston puh. 0400 956 090,
www.kiteenkansanopisto.fi

NÄKIN KULJETUS OY

Kuljetuksia vuodesta 1952 , Näkintie 362 , 49570 Kannusjärvi, Hamina, 0400-752562,
040-8319716 , www.nakinkuljetus.fi , nakin.kuljetus@pp.inet.fi, fax 05-3452284

Kuva: Upi Vuorenoja.

Levottomuuteni hiljene

Ota vastaan Joulun sana.
Syntyi lapsi maailmaan,
on ihmisten Vapahtaja.

On vuosia, satoja, tuhansia
tämä tieto kulkenut täällä,
kun syntyi ihmisten auttaja,
Hän lepäsi olkien päällä.

Kysellään: Lieneekö tottakaan,
jos taru se onkin vaikka.
Minä silloin sydäntä kuuntelen
on siellä lämmin paikka.

Se ei ole lämpöä rikkauden
ei kuuluisuuden, ei suvun.
Se on lämpöä Jeesus-lapsen,
Hän antoi meille puvun.

Se puku kauniimpi kaikkia vaatteita on
mitä muotitalot tarjoo,
se puku päälläni käydä saan
suuren Isäni talon varjoon.

Taas Joulun aika kun lähestyy
käymme arkityöstä juhlaan.
Levottomuuteni hiljene
avaa sydän, nyt kiitosta tuhlaa.

Ihmettele ja laula taas:
Nyt kunnia Jumalan olkoon.
Iloiten kuuntele sydäntäs
sinne Joulun rauha tulkoon.

Raija Laine